

651.0411
2458.0
0.3

ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร
บริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารนิพนธ์
ของ
ปริญญา สาททอง

24 พ.ค. 2550

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

h 30 8 2 3 2

ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร
บริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ
ของ
ปริญญา สาขาของ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา
พฤษภาคม 2550

ปริญญา สาททอง. (2550). *ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์*

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยจำแนกตาม เพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 242 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t (t – test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านอาจารย์ผู้สอนและด้านการประเมินผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. นิสิตที่เพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นิสิตที่มีวิชาเอกแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นิสิตที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านสื่อการเรียน การสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE OPINIONS OF UNDERGRADUATE STUDENTS ABOUT BUSINESS
ADMINISTRATION PROGRAM OF BACHELOR'S DEGREE, FACULTY OF
SOCIAL SCIENCES SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

AN ABSTRACT

BY

PRARINYA SADTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

May 2007

Prarina Sadthong. (2007). *The Opinions of Undergraduate Student about Business Administration Program of Bachelor's Degree, Faculty of Social Sciences Srinakharinwirot University*. Master's Project. M.Ed. (Business Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Master Project Advisor : Miss. Pakkaporn Scolrugs

The objectives of this research were to study and compare the different opinions of undergraduate students about business administration program of Bachelor's Degree, Faculty of social sciences Srinakharinwirot University. The comparison of five main areas for the study were ; curriculum, instructors , teachers , media , evaluation and compared the opinion in gender , major , year of study and grade point average.

The target samples of the study were 242 second semester undergraduate students about business administration program of Bachelor's degree, Faculty of Social Science. The questionnaire with five rating scale, data analyzed by percentage, means, Standard deviation, t – test and the One Way Analysis of Variance were used to analyze the data.

The findings of the study were :

1. Opinions of undergraduate students about Business Administration program of Bachelor's degree, faculty of Social Sciences. In general were appropriate and at a medium level.

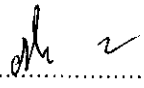
2. In general and in each respective area opinions on the Business Administration program of Bachelor's degree by student of difference genders and difference grade point average reflected no significant statistical difference.

3. The students of major different had the opinions of undergraduate students about Business Administration program reflected significant statistical difference at .01 level. Teacher , evaluation reflected significant statistical difference at .01 level. Media reflected significant statistical difference at .05 level. Curriculum and instructors reflected no significant statistical difference.

4. The student of difference years of study had the opinions of undergraduate student about Business Administration program reflected no significant statistical difference. There were no significant statistical difference in curriculum , instructors , teachers , and evaluation. Media was significant statistical difference at .01 level.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสรุบทันทีเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียน
การสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ของ
ปริญญา สาขาของ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

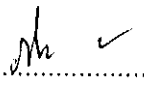
อาจารย์ที่ปรึกษาสรุบทันที

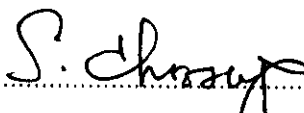

.....
(อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์)

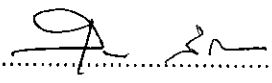
ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์)

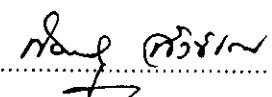
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์)

..... กรรมการสอบสรุบทันที
(อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์)

..... กรรมการสอบสรุบทันที
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุภาพรณ สิริแพทยพิสุทธิ)

อนุมัติให้รับสรุบทันทีฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติมา สังข์เกษม)

วันที่...3...เดือน...พฤษภาคม...พ.ศ. 2550

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยได้รับความช่วยเหลือและความเมตตากรุณาอย่างยิ่ง จาก อาจารย์ภัคภร สกลรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำและให้แนวคิดที่เป็น ประโยชน์ ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ภัคภร สกลรักษ์ อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ และ รองศาสตราจารย์ ดร. สุภาพรรณ สิริแพทย์พิสุทธ์ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า และได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ทำให้งานวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ และ รองศาสตราจารย์สมรัตน์ เลิศมหาฤทธิ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย และให้ข้อเสนอแนะ ตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือ ทำให้การวิจัยครั้งนี้ลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้การอบรมสั่งสอน ให้วิชาความรู้ และให้ประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย

ขอขอบใจนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการ ท่องเที่ยวและการโรงแรม ชั้นปีที่ 2 ถึง ชั้นปีที่ 4 ทุกท่าน ที่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และ วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ตอบแบบสอบถาม (Try out) เครื่องมือในการวิจัย

ขอขอบใจเพื่อน ๆ กศ.ม. ธุรกิจศึกษา (ภาคพิเศษ) รุ่น 9 ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจ อย่างดียิ่งแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณคุณป้าสัมฤทธิ์ พงษ์ประยูร และบิดามารดาของผู้วิจัย ที่ให้การส่งเสริม สนับสนุนและเป็นกำลังใจอย่างดียิ่งตลอดมา จนทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทิตาแก่ คุณป้าสัมฤทธิ์ พงษ์ประยูร และบิดามารดาของผู้วิจัย คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านของผู้วิจัยที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอน และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าเสมอมา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมายของความคิดเห็น.....	8
ความหมายของการบริหารธุรกิจ.....	10
ความสำคัญของการบริหารธุรกิจ.....	11
ประวัติความเป็นมาของภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.....	13
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.....	14
แนวความคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี.....	21
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	77
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	79
ความสำคัญของการวิจัย.....	79
ประชากรกลุ่มเป้าหมาย.....	80
สมมติฐานการวิจัย.....	80
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	80
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	81
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
อภิปรายผล.....	86
ข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก รายชื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย.....	99
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย.....	103
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย.....	105
ภาคผนวก ง แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	108
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	115

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและคำร้อยละทั่วไปของนิสิต.....	56
2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้าน.....	58
3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านหลักสูตร.....	59
4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านการเรียนการสอน.....	61
5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านอาจารย์ผู้สอน.....	63
6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านสื่อการเรียนการสอน.....	65
7 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านการประเมินผล.....	66
8 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม เพศ.....	67
9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม วิชาเอก.....	68
10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม ระดับชั้นปี.....	69
11 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม ระดับชั้นปี.....	70
12 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตาม ระดับชั้นปี.....	71
13 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	72
14 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	73

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านหลักสูตร.....	74
16 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการเรียนการสอน.....	75
17 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านอาจารย์ผู้สอน.....	76
18 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน.....	77
19 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการประเมินผล.....	78

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้ได้ประชากรที่มีคุณภาพอันจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ให้เป็นผู้มีปัญญา มีคุณธรรมมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองและสังคม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต เพื่อให้การศึกษาสามารถพัฒนาคุณลักษณะของประชากรในประเทศได้อย่างมีคุณภาพจึงควรจัดการศึกษาอย่างกว้างขวางและเป็นธรรม มีความหลากหลายรูปแบบเนื้อหาและวิธีการ ซึ่งแต่ละบุคคลสามารถใช้โอกาสที่มีอยู่เลือกเรียนตามความถนัด ความสามารถ ความต้องการและความสนใจ เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเหมาะสม (ยาใจ อินทวิชัย. 2537 : 2)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (2545-2549) มุ่งเน้นแผนยุทธศาสตร์การ พัฒนาประเทศในระยะปานกลางที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ระยะยาวและมีการดำเนินการต่อเนื่องจาก แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ในด้านแนวคิดที่ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” และเปิดโอกาสให้คนไทยทุกคนสามารถคิดเป็น ทำเป็น มีเหตุผล และสามารถเรียนรู้ได้ต่อเนื่องตลอดชีวิต (แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9) ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ ศึกษา อบรม เกิดขึ้นจากการส่งสอน ฝึกฝน อบรมปมนิสัย ด้วยวิธีการอย่างหลากหลายต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิต ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึง ไม่ใช่แต่คอยรับการส่งสอนฝึกฝน อบรมจากผู้อื่นแต่จะต้องเรียนรู้เพื่อรู้วิธีค้นหาสร้างสรรค์ความรู้ด้วย ตนเองอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 3) ดังจะเห็นได้จากการ ปฏิรูปการเรียนรู้ที่มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์และสังคม มีคุณภาพ จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ความ สามารถ ในสาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ การสร้างสรรค์ และเผยแพร่ความรู้ การพัฒนาทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ การเริ่มพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งสถาบันการศึกษานับว่ามีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ให้แก่ประเทศ ตั้งแต่เริ่มแรกที่ทำหน้าที่เป็นแหล่งผลิต และเตรียมบุคคลเข้าสู่สังคม ปัจจุบัน ซึ่งเป็นการเตรียมประชาชนเพื่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย เป็นการผลิตกำลังคน

ระดับสูงในสาขาวิชาการและวิชาชีพต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการ และแผนพัฒนาประเทศ (เฉลิมเผ่า อัจฉรินทร์, 2541 : 2) การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นกลไกสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนากำลังคนของประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาและปรับบทบาท เพื่อให้สามารถเป็นแหล่งผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพ ควบคู่กับการเป็นแหล่งระดม แสวงหา สร้าง และเผยแพร่ความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป (ชุตินันท์ แสงหิรัญ, 2537 : 23 – 24)

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ที่มุ่งผลิตบัณฑิตทางด้านบริหารธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในปัจจุบัน เพื่อให้บัณฑิตนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพอิสระ และพัฒนาความรู้ทางธุรกิจ (ภาควิชาบริหารธุรกิจ, 2548) นอกจากนี้หลักสูตรบริหารธุรกิจเน้นความสำคัญในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน สมองตอบสนองสภาพสังคมและเศรษฐกิจปัจจุบัน ตลอดจนปลูกฝังทัศนคติ ความรักในอาชีพ ความมีจิตสำนึกที่ดีในปรัชญาของสถาบัน ความมีคุณธรรม ตลอดจนความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งของผู้ที่จะเข้าไปดำเนินชีวิตร่วมอยู่ในสังคมมนุษย์ และเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของประเทศชาติสืบไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า ไปปรับปรุงพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ทันท่วงทีต่อสภาวะการณ์ปัจจุบัน และให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ส่งผลไปถึงประสิทธิภาพของการพัฒนาการศึกษาของชาติต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล โดยจำแนกตามเพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยจะเป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์และผู้บริหารหลักสูตรในการปรับปรุงและพัฒนา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

1.1 กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 242 คน จำแนกเป็น

วิชาเอกการเงินและการธนาคาร	จำนวน	126	คน
ระดับชั้นปีที่ 2	จำนวน	41	คน
ระดับชั้นปีที่ 3	จำนวน	42	คน
ระดับชั้นปีที่ 4	จำนวน	43	คน
วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม	จำนวน	116	คน
ระดับชั้นปีที่ 2	จำนวน	43	คน
ระดับชั้นปีที่ 3	จำนวน	35	คน
ระดับชั้นปีที่ 4	จำนวน	38	คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ

2.1.1 เพศ จำแนกเป็น

2.1.1.1 ชาย

2.1.1.2 หญิง

2.1.2 วิชาเอก จำแนกเป็น

2.1.2.3 การเงินและการธนาคาร

2.1.2.4 การจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม

2.1.3 ระดับชั้นปี จำแนกเป็น

2.1.3.1 ระดับชั้นปีที่ 2

2.1.3.2 ระดับชั้นปีที่ 3

2.1.3.3 ระดับชั้นปีที่ 4

2.1.4 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น

2.1.4.1 2.00 – 2.50

2.1.4.2 2.51 – 3.00

2.1.4.3 3.01 – 4.00

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.2.1 ด้านหลักสูตร

2.2.2 ด้านการเรียนการสอน

2.2.3 ด้านอาจารย์ผู้สอน

2.2.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน

2.2.5 ด้านการประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน** หมายถึง ความคิด ความเข้าใจ และ ความรู้สึกของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยและกระบวนการที่ทำให้ การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ในที่นี้ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้าน การเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล

1.1 **ด้านหลักสูตร** หมายถึง เนื้อหารายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีความ เหมาะสม น่าสนใจและทันสมัยเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน มีความต่อเนื่องของเนื้อหาวิชา ตอบสนอง ความต้องการของตลาดแรงงาน ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต เสริมสร้างการพัฒนาบุคลิกภาพ และก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ สามารถวิเคราะห์แก้ปัญหาได้ ตรง ตามจุดประสงค์ของการใช้หลักสูตรเพื่อประกอบอาชีพ

1.2 **ด้านการเรียนการสอน** หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจที่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยเน้นกระบวนการให้ผู้เรียนรู้จักวิธีคิดค้นแก้ปัญหาได้ กระบวนการ จัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีต่าง ๆ ที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ พัฒนาทักษะ สามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้ ซึ่งก่อให้เกิดความสามารถในด้านธุรกิจ โดยจัด กิจกรรมการเรียนการสอนหลากหลายวิธี ได้แก่ จัดวิทยากร จัดกิจกรรมกลุ่ม ใช้เทคโนโลยีมาช่วยสอน กรณีศึกษา ศึกษาดูงานนอกสถานที่ ฝึกงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อ กัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และดำเนินการเรียนการสอนครบถ้วนในหลักสูตร

1.3 **ด้านอาจารย์ผู้สอน** หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติการสอนในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แก่นิสิตระดับปริญญาตรี โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรม การสอน การใช้คำพูดและความยุติธรรมของผู้สอน มีทักษะในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ในวิชาที่สอน นำความรู้ใหม่ ๆ มาสอน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ตลอดจนบุคลิกภาพ คุณธรรมจริยธรรมและความกระตือรือร้นของอาจารย์ผู้สอน

1.4 **ด้านสื่อการเรียนการสอน** หมายถึง วัสดุอุปกรณ์และสื่อต่าง ๆ ที่พร้อมจะใช้ ประโยชน์ได้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต เพื่อช่วยให้การสอนมี ประสิทธิภาพ สื่อการเรียนการสอนมีอยู่ในสภาพดีพร้อมที่จะใช้สอนและมีความทันสมัย เอกสาร ตำรา คอมพิวเตอร์ บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ มีพอเพียงกับนิสิตและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอนซึ่งช่วยให้ ผู้เรียนเกิดทักษะ และมีประสบการณ์มากขึ้น

1.5 ด้านการประเมินผล หมายถึง วิธีการประเมินผลตลอดจนการดำเนินการต่าง ๆ ของผู้สอนเพื่อวัดระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งการประเมินผลได้กำหนดเกณฑ์การวัดผลอย่างชัดเจนโดยให้เหมาะสมกับผู้เรียน แจกแจงวิธีการวัดผลและประเมินผล ตลอดจนผลการทดสอบให้ผู้เรียนทราบ ความยากง่ายของข้อสอบ ความยุติธรรมในการประเมินผลของผู้สอน รวมทั้งมีการประเมินผลทางด้านพฤติกรรมของผู้เรียนควบคู่ไปกับการประเมินผลทางการเรียนรู้อีก ใช้การประเมินผลหลายรูปแบบที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2. นิสิตระดับปริญญาตรี หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

3. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยของทุกรายวิชาที่เรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ทุกภาคเรียนการศึกษา ถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โดยแบ่งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.00 – 2.50
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.51 – 3.00
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่	3.01 - 4.00

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ
(Independent Variables)

ข้อมูลทั่วไป ได้แก่

1. เพศ
2. วิชาเอก
3. ระดับชั้นปี
4. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปรตาม
(Dependent Variables)

- ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต 5 ด้าน คือ
- ด้านหลักสูตร
 - ด้านการเรียนการสอน
 - ด้านอาจารย์ผู้สอน
 - ด้านสื่อการเรียนการสอน
 - ด้านการประเมินผล

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน
2. นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน
3. นิสิตที่อยู่ระดับชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน
4. นิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ความหมายของความคิดเห็น
2. ความหมายของการบริหารธุรกิจ
3. ความสำคัญของการบริหารธุรกิจ
4. ประวัติความเป็นมาของภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. แนวความคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้
7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี
 - 7.1 ด้านหลักสูตร
 - 7.2 ด้านการเรียนการสอน
 - 7.3 ด้านอาจารย์ผู้สอน
 - 7.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน
 - 7.5 ด้านการประเมินผล
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็นเป็นการรวบรวมความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และความจริง ซึ่งได้แก่ความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งความรู้สึกซึ่งเราเรียกว่าการประเมินค่าทั้งในทางบวกและลบ นักวิชาการให้ความหมายของความคิดเห็น ไว้ดังนี้

สุชา จันท์โฮมและสุรางค์ จันท์โฮม (2540 : 104) กล่าวว่า เป็นการยากที่จะแยกความคิดเห็นและเจตคติออกจากกันได้โดยเด็ดขาด เพราะทั้งความคิดเห็นและเจตคติมีลักษณะคล้ายคลึงกันแต่ลักษณะของความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนกับเจตคติ

อนันต์ อินทราย (2535 : 5) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึงการแสดงออกด้านความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้านการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับความต้องการ ประสบการณ์

ที่บุคคลได้รับ ตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นหลักในการแสดงความคิดเห็นเพื่อขอรับการสนับสนุน

บุญมี เลากุลสานต์ (2531 : 6) ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นเป็นท่าทีความรู้สึกที่มีต่อบุคคลหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ซึ่งมีทั้งในลักษณะส่งเสริมความคิดเห็น สนใจ พอใจ นิยมชมชอบ สนับสนุน และปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจและในลักษณะต่อต้าน คือ ขัดแย้ง เบื่อหน่าย ไม่สนใจ ไม่ร่วมมือ หรือไม่ปฏิบัติตาม

โคลส์นิก (Kolesnik, 1977 : 285) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแปลความหมายหรือการลงความเห็นที่เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริง ซึ่งแต่ละบุคคลคิดว่าถูกต้อง แต่คนอื่น ๆ อาจจะไม่เห็นด้วยก็ได้

องค์ประกอบของความคิดเห็น ไทแอนดิส (ทศนีย์ ตรีธาร, 2544 : 14; อ้างอิงจาก Triandis, 1971) อธิบายว่า องค์ประกอบของความคิดเห็นมี 3 ประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ได้แก่ ความรู้ ความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือสภาวะการณ์ใด ๆ ความรู้ ความคิด ดังกล่าวจะเป็นส่วนกำหนดทิศทางของความเห็นบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวก

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ได้แก่ อารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะกำหนดทิศทางความเห็น คือ ถ้ามีความรู้สึกดี บุคคลก็จะมีความเห็นทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้ามีความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลก็จะมีความเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมรวมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะแสดงความคิดเห็นของบุคคลคือ ถ้าแสดงออกอย่างชัดเจน แสดงว่ามีความเห็นเป็นบวกเป็นลบแน่นอน

ธีรพร อูวรรณโณ (2529 : 5) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น มีดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งที่มีอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็กซึ่งกำลังจะมีการพัฒนาทางด้านค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดออกมา ในกรอบของครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเมื่อทำสิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย

2. อิทธิพลจากกลุ่มต่าง ๆ ในสถานศึกษา เช่น ครู และเพื่อน ก็มีอิทธิพลต่อความเห็น

3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว นักจิตวิทยาด้านจิตวิเคราะห์เน้นเรื่องประสบการณ์ในวัยเด็กว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคคล รวมทั้งการพัฒนาความเห็นของบุคคลด้วย โดยเฉพาะประสบการณ์ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง และกระทบกระเทือนใจบุคคลได้นาน

4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่พยายามเปลี่ยนความเห็นของคนให้หันไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่ต้องการให้เข้าไปจำหน่ายให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ

จากการศึกษาความหมายของความคิดเห็นต่าง ๆ ข้างต้นที่กล่าวไว้แล้ว สรุปได้ว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนได้สัมผัส มีประสบการณ์ หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ แล้วนำไปประมวลกับความรู้เดิมที่มี แล้วแสดงออกต่อสิ่งนั้น ๆ โดยการพูด การเขียน ที่อาจจะเป็นไปในทางที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย พอใจหรือไม่พอใจก็ได้

ในการศึกษาถึงความคิดเห็นต่าง ๆ ส่วนมากจะใช้วิธีแบบวิจัยเชิงสำรวจ ได้แก่ การซักถาม สอบถาม บันทึกไว้และรวบรวมไว้เป็นข้อมูล ซึ่งเบสท์ (Best. 1977 : 171) ได้เสนอแนะว่าวิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นใด และสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้

2. ความสำคัญของความคิดเห็น

การศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นเป็นการศึกษาความรู้สึกของบุคคล กลุ่มคน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน เป็นต้น ความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงาน การกำหนดเป้าหมาย แผนงานโครงการต่าง ๆ หรือการเปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งการฝึกหัดทำงานด้วย เพราะจะทำให้แนวทางการดำเนินงานต่าง ๆ บรรลุเป็นไปตามวัตถุประสงค์ด้วยความเรียบร้อย และเป็นไปตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

3. การเกิดความคิดเห็น

ความคิดเห็นเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล ออลพอร์ท เสนอความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไข 2 ประการ (ศักดิ์ สุนทรเสณี. 2531 : 4)

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดเป็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่น ๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคลซึ่งมี ประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนสะสมขึ้นเรื่อย ๆ แล้วยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตนเองดังนั้นความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของคน ๆ นั้น

2. ความหมายของการบริหารธุรกิจ

ในสภาพสังคมปัจจุบัน "การบริหารธุรกิจ" เป็นสาขาวิชาหนึ่งที่อยู่ในความสนใจของบุคคลทั่วไป ทั้งนี้เพราะธุรกิจเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตของมวลมนุษย์ การประกอบอาชีพธุรกิจในอดีตตามความคิดค่านิยมของบุคคลทั่วไปเชื่อว่า ได้ผลตอบแทนน้อยกว่าอาชีพอื่น ๆ แต่ในปัจจุบันความคิดนี้ได้แปรเปลี่ยนไป กล่าวคือ ผู้ที่ยึดอาชีพทางด้านการบริหารธุรกิจ หรือทำธุรกิจเนื่องมาจากได้ตระหนักแล้วว่า เป็นอาชีพที่ทำทนายและให้ผลตอบแทนสูง อีกทั้งยังเป็นการเลื่อนฐานะ

ของตงทางสังคมด้วย ดังนั้น จึงได้มีผู้สนใจศึกษาทางด้านการบริหารธุรกิจมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพของธุรกิจปัจจุบันพบว่า ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ มีบทบาทสำคัญกับวงการธุรกิจอย่างมาก และส่งผลให้ธุรกิจเกิดการแข่งขันกันอย่างรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ ดังนั้น ถ้าหากผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานหรือเป็นเจ้าของธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่งไม่พยายามหาความรู้ความชำนาญทางด้านที่ตนต้องทำแล้ว โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพของตนจะมีน้อยมาก (Koontz and Fulmer. 1981 : 6 – 9)

การบริหารธุรกิจ หมายถึง การใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ คน เงิน เครื่องจักร และวัตถุดิบอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดผลตอบแทนสูงสุดกับองค์กร (ธนดี โสภณศิริ. 2528 : 95)

การบริหารธุรกิจ หมายถึง การดำเนินกิจการทางด้านเศรษฐกิจและพาณิชย์ โดยมีเป้าหมายที่จะแสวงหากำไรด้วยการจัดหาสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งโดยปกติจะดำเนินการโดยเอกชน แต่รัฐก็อาจดำเนินการได้ ถ้ารัฐบาลบริหารธุรกิจจะเป็นไปในรูปของรัฐวิสาหกิจ ธุรกิจเป็นกิจกรรมทางด้านเศรษฐกิจของมนุษย์ที่มุ่งหวังสร้างความเป็นอยู่ของสังคมให้ดีขึ้น ทั้งนี้ โดยกำไรเป็นสิ่งจูงใจ กำไรนั้นก็คือผลต่างระหว่างรายได้หรือรายรับ และรายจ่าย หรือการลงทุนที่เกิดจากการผลิต และการขายสินค้าหรือการบริหารธุรกิจนั้น (อุทัย หิรัญโต. 2525 ; 252 – 253)

3. ความสำคัญของการบริหารธุรกิจ

ความสำคัญของการบริหารธุรกิจนี้ เป็นประเด็นที่ได้รับการกล่าวขวัญกันอย่างกว้างขวางทั้งในอดีตและปัจจุบัน และจากการพิจารณาความหมายของการบริหารธุรกิจจะเห็นว่าในทุกสังคมไม่ว่าจะเป็นสังคมที่มีรูปแบบของการพัฒนาแล้วอย่างเต็มที่ เช่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรอังกฤษ เยอรมัน ฝรั่งเศส ฯลฯ สังคมที่กำลังพัฒนา เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และสังคมที่ด้อยพัฒนา เช่น รัฐอิสระใหม่ ๆ ในแอฟริกา ก็ได้อาศัยกิจกรรมทางการบริหารธุรกิจบางหน้าที่ เช่นการผลิต ซึ่งนอกจากจะเป็นการเสริมสร้างความกินดีอยู่ดีให้กับประชากรของประเทศแล้ว ยังเป็นการเพิ่มผลผลิตและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศอีกด้วย

เชาวิ โจนันแสง (2525 : 5) กล่าวว่า "ธุรกิจ" เป็นหัวใจสำคัญของสังคม สังคมจะเจริญก้าวหน้าและดำรงอยู่ด้วยดีก็ต้องอาศัยความเจริญก้าวหน้าทางธุรกิจ และความเจริญก้าวหน้าทางอารยธรรมของแต่ละสังคม หรือประเทศย่อมเริ่มจากการขยายตัวทางด้านธุรกิจของสังคมนั้น ๆ จึงกล่าวได้ว่า "การศึกษาในด้านการบริหารธุรกิจคือการศึกษาถึงการปรับปรุงคุณค่าชีวิต" ด้านศิลปะ (Art) ด้านศาสตร์ (Sciences) และสถาบันทางสังคม (Social Institution) ที่ว่าเป็นศิลปะก็เพราะธุรกิจจำเป็นต้องอาศัยความชำนาญในการประกอบธุรกิจ ที่ว่าเป็นศาสตร์ก็เพราะการประกอบธุรกิจต้องขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์และการฝึกหัด และที่ว่าธุรกิจเป็นสถาบันทางสังคมนั้นก็เพราะธุรกิจเป็นผล

สะท้อนต่อส่วนบุคคลและกลุ่มชน โดยมีบทบาทต่อการทำงานของคนและชีวิตการเป็นอยู่ของบุคคลที่นำมาซึ่งผลทางเศรษฐกิจ

การศึกษาถึงหลักการบริหารธุรกิจจะทำให้ทราบถึงการดำเนินงานขององค์การธุรกิจในแต่ละต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตของคนในสังคม หลักการบริหารธุรกิจที่ดีจะส่งเสริมให้องค์กรธุรกิจอยู่รอดและมีความเจริญก้าวหน้า โดยมีผลทำให้มาตรฐานการครองชีพของคนในสังคมสูงขึ้นด้วย (สุพีร์ ลิ้มไทย. 2524 : 2)

การศึกษารัฐกิจ หรือ "การบริหารธุรกิจ" เริ่มมีระบบ และเป็นระเบียบแบบแผนมากยิ่งขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ในอดีตผู้บริหารเป็นจำนวนมากมักจะประสบความสำเร็จในตำแหน่งหน้าที่ของพวกเขาบนพื้นฐานของประสบการณ์ในทางปฏิบัติ แทนที่จะเป็นการศึกษาอย่างมีระเบียบแบบแผนแต่ในปัจจุบันนี้ การศึกษารัฐกิจอย่างมีระเบียบแบบแผนก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นขั้นตอนแรกของการประกอบอาชีพธุรกิจมากยิ่งขึ้น (สมยศ นาวิการ และผุสดี รุมาคม. 2522 : 19)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า "การบริหารธุรกิจ" เป็นศาสตร์แขนงหนึ่งและเป็นวิชาการที่ให้ความรู้เกี่ยวกับแนวคิด วิธีการ หลักการ และการปฏิบัติขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ในวงการธุรกิจปัจจุบัน และเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการจัดการศึกษาที่มีระเบียบแบบแผน มีการกำหนดจุดมุ่งหมายปลายทาง และวางแนวทางปฏิบัติอย่างเป็นระเบียบแบบแผนในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเรียกว่า "หลักสูตร" ขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ที่ศึกษาทางด้านธุรกิจเป็นผู้รู้จักคิดเป็น คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ เกิดทักษะและเกิดคุณลักษณะที่ต่างต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน อันเป็นความต้องการของสังคมแบบอุตสาหกรรมใหม่ รวมทั้งจากการยอมรับที่ว่าการศึกษาที่เศรษฐกิจของชาติจะเจริญรุ่งเรืองได้ นอกเหนือจากการที่ประเทศชาตินั้นจะต้องมีผู้บริหารประเทศที่ดีมีความสามารถแล้วยังต้องมีนักธุรกิจที่ดี มีความรู้ ความสามารถสูงอีกด้วย ซึ่งนักธุรกิจที่ดีเหล่านี้จะต้องเป็นบุคคลที่มีพื้นฐานการศึกษาและได้รับการฝึกอบรมทางด้านธุรกิจมาเป็นอย่างดีอีกด้วย สำหรับหลักสูตรบริหารธุรกิจระดับปริญญาตรีที่จัดขึ้นในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งที่เป็นของภาครัฐและเอกชนในปัจจุบันจัดเป็นหลักสูตรที่เน้นการผสมผสานทฤษฎี และปฏิบัติในทุกสาขาวิชา ซึ่งจะยังประโยชน์แก่ผู้เรียนและสังคม ทั้งนี้เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง อีกทั้งเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาทางด้านการบริหารธุรกิจ สามารถออกไปตอบสนอง ความต้องการของหน่วยงานต่าง ๆ ในสังคมทั้งภาครัฐและเอกชนเป็นกำลังสำคัญที่ช่วยให้หน่วยงานต่าง ๆ สามารถดำเนินงานได้สำเร็จตามเป้าหมายและยังมีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจแก่ประเทศชาติ

4. ประวัติความเป็นมาของภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ.ศ. 2516 ได้มีการตั้งภาควิชาบริหารธุรกิจ โดย รองศาสตราจารย์ ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร อธิการบดีสมัยนั้น ได้ส่ง อาจารย์นิภา แนวบุญเนียร ไปศึกษาวิชาธุรกิจศึกษา ณ ประเทศแคนาดา เพื่อเตรียมการเปิดหลักสูตรธุรกิจศึกษา

พ.ศ. 2518 เปิดหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ต่อเนื่อง 2 ปี วิชาเอกธุรกิจศึกษา สาขา การตลาด และการบัญชี โดย ก.พ.เทียบหลักสูตรนี้เป็นบริหารธุรกิจ (บธ.บ.) ให้ด้วยเปิดหลักสูตรวิชา โทธุรกิจศึกษา และเปิดหลักสูตรวิชาโทบริหารธุรกิจ โดยในขณะนั้นมีคณาจารย์ในภาควิชา จำนวน 7 คน

พ.ศ. 2531 ได้รับอนุมัติหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยได้รับการอนุมัติจาก ทบวงมหาวิทยาลัย และ ก.พ.

พ.ศ. 2533 ได้พัฒนาหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ต่อเนื่อง 2 ปี เป็นโครงสร้าง หลักสูตรใหม่เป็นศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ต่อเนื่อง 2 ปี วิชาเอกบริหารธุรกิจสาขาการตลาดและ สาขาการบัญชี และได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2536 ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยในการเปลี่ยนชื่อปริญญาจาก ศศ.บ. เป็น บธ.บ. สาขาการตลาด และสาขาการบัญชี

พ.ศ. 2539 ได้รับอนุมัติหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) หลักสูตร 4 ปี วิชาเอก การตลาดและวิชาเอกการบัญชี จากทบวงมหาวิทยาลัย และ ก.พ.

พ.ศ. 2540 ได้ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม) ใหม่โดยได้รับอนุมัติจาก ทบวงมหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2541 ได้รับอนุมัติหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) สาขาวิชาการจัดการ และการตลาด จากทบวงมหาวิทยาลัยและ ก.พ. และหลักสูตร บธ.บ วิชาเอกการตลาด และวิชาเอก การบัญชี ก.พ. ให้การรับรองและกำหนดคุณวุฒิปริญญาเป็นคุณสมบัติ เฉพาะสำหรับตำแหน่ง ข้าราชการครู

พ.ศ. 2542 มีโครงการความร่วมมือระดับบัณฑิตศึกษา สาขาธุรกิจศึกษา กับโรงเรียน ผลิตวิทยากรเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี

พ.ศ. 2543 ได้รับอนุมัติหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต 4 ปี สาขาวิชาการเงิน และการ ธนาคาร สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว และการโรงแรม และสภามหาวิทยาลัยอนุมัติโครงการเปิด สอนหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสำหรับผู้บริหาร สาขาวิชาการจัดการ และสาขาการตลาด

พ.ศ. 2544 เปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม เปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาการเงินและการธนาคาร และได้เปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจ บัณฑิต สาขาการตลาดและสาขาการบัญชี ในโครงการความร่วมมือระดับปริญญาตรีกับโรงเรียน พณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เรียนวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ เต็มเวลา โครงการความร่วมมือ ทางวิชาการนี้เป็นการบริการคนในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดใกล้เคียง ได้มีโอกาสศึกษาต่อสูงขึ้น ทำให้ครูและนิสิตของโรงเรียนได้รับประโยชน์โดยตรงสำหรับคนที่เข้าศึกษาต่อ โรงเรียนพณิชยการ เพชรบุรีบริหารธุรกิจ ได้ติดตั้งเครื่องปรับอากาศในห้องเรียนคอมพิวเตอร์ทั้ง 3 ห้อง และติดตั้ง เครื่องปรับอากาศห้องประชุม 1 (ชั้น 2) หอประชุม ห้องเรียน ชั้น 2 และชั้น 3 ของอาคารเรียน 3 และใช้เป็นห้องเรียนของระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตาม โครงการความร่วมมือระดับปริญญาตรี - ระดับบัณฑิตศึกษา โดย รศ.ดร.สุมนทนา พรหมบุญ อธิการบดีในสมัยนั้น ได้มาเป็นประธานเปิดป้าย (<http://www.dbaswu.com/index.php>)

5. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีดังนี้

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกบริหารธุรกิจ

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. เพื่อผลิตบัณฑิตทางด้านบริหารธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในปัจจุบัน

2. เพื่อให้บัณฑิตสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพอิสระ

3. เพื่อให้บัณฑิตสามารถพัฒนาความรู้ทางธุรกิจ

โครงสร้างหลักสูตรและรายวิชา

หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต หลักสูตร 4 ปี วิชาเอกการเงินและการธนาคาร

บริหารธุรกิจบัณฑิต หลักสูตร 4 ปี วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม

5.1 โครงสร้างหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต หลักสูตร 4 ปี วิชาเอกการเงินและการธนาคาร ประกอบด้วยวิชาต่อไปนี้

5.1.1	วิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า	30	หน่วยกิต
5.1.2	วิชาเฉพาะด้าน ไม่น้อยกว่า	39	หน่วยกิต
5.1.2.1	วิชาพื้นฐานวิชาเอก	46	หน่วยกิต
5.1.2.2	วิชาเอก ไม่น้อยกว่า	33	หน่วยกิต
	- วิชาเอกบังคับ	27	หน่วยกิต
	- วิชาเอกเลือก ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต

5.1.3	วิชาโทไม่น้อยกว่า	18	หน่วยกิต
5.1.4	วิชาเลือกเสรีไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
	รวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า	143	หน่วยกิต
5.1.5	รายวิชาพื้นฐานวิชาเอก ต้องเรียน	46	หน่วยกิต ดังนี้
กง	231	การเงินธุรกิจ	3(3-0)
กต	241	หลักการตลาด	3(3-0)
จร	315	พฤติกรรมของบุคคลในองค์การ	2(2-0)
จร	253	สถิติธุรกิจ	3(2-2)
จร	254	หลักการบริหารธุรกิจ	3(3-0)
จร	255	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	3(3-0)
จร	257	กฎหมายธุรกิจ	3(3-0)
จร	258	จริยธรรมทางธุรกิจ	3(3-0)
จร	351	การบริหารการผลิต	3(3-0)
จร	352	โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทางธุรกิจ	3(2-2)
จร	353	การภาษีอากร	3(3-0)
จร	354	การฝึกงาน	3(3-0)
จร	361	การบริหารทรัพยากรมนุษย์	3(3-0)
บช	221	หลักการบัญชี	3(3-0)
ศฐ	110	เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น	2(2-0)
ศฐ	111	เศรษฐศาสตร์จุลภาค 1	3(3-0)
ศฐ	112	เศรษฐศาสตร์มหภาค 1	3(3-0)

หมายเหตุ นิสิตวิชาเอกการเงินและการธนาคาร ที่เลือกเรียนวิชาโทเศรษฐศาสตร์ ต้องเรียนวิชาอื่นๆ ที่เปิดภายในมหาวิทยาลัยนี้ ให้ครบ 46 หน่วยกิต

5.1.6 รายวิชาเอกการเงินและการธนาคาร ไม่น้อยกว่า 33 หน่วยกิต

5.3.6.1 รายวิชาเอกบังคับ 27 หน่วยกิต

กง	232	การเงินการธนาคาร	3(3-0)
กง	331	การจัดการการเงิน	3(3-0)
กง	332	หลักการลงทุน	3(3-0)
กง	333	การบริหารธนาคารพาณิชย์	3(3-0)
กง	431	การเงินระหว่างประเทศ	3(3-0)

กง	439	สัมมนาทางการเงินและการธนาคาร	3(3-0)
บช	222	การบัญชีบริหาร	3(3-0)
บช	424	การวางแผนและควบคุมกำไร	3(3-0)
บช	425	การวิเคราะห์งบการเงิน	3(3-0)

5.3.6.2 รายวิชาเอกเลือก ให้เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

ธร	256	นโยบายธุรกิจ	3(3-0)
กง	334	การประกันภัย	3(3-0)
กง	335	การจัดการสินเชื่อ	3(3-0)
กง	336	การค้าระหว่างประเทศ	3(3-0)
กง	337	การประยุกต์คอมพิวเตอร์ในงานธนาคาร	3(3-0)
กง	432	สถาบันการเงินและตลาดการเงิน	3(3-0)
กง	433	การวิเคราะห์หลักทรัพย์	3(3-0)
กง	434	การวิเคราะห์และประเมินผลโครงการทางการเงิน	3(3-0)
กง	435	การวิจัยทางการเงิน	3(3-0)
กง	436	อนุพันธ์ทางการเงิน	3(3-0)
กง	437	การประเมินราคาอสังหาริมทรัพย์	3(3-0)
กง	438	สถาบันการเงินกับรัฐบาล	3(3-0)

5.2 โครงสร้างหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต หลักสูตร 4 ปี วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม ประกอบด้วยวิชาต่อไปนี้

5.2.1	วิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า 30	หน่วยกิต
5.2.2	วิชาเฉพาะด้าน	ไม่น้อยกว่า 10	หน่วยกิต
5.2.2.1	วิชาพื้นฐานวิชาเอก	46	หน่วยกิต
5.2.2.2	วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า 57	หน่วยกิต
	- วิชาเอกบังคับ	51	หน่วยกิต
	- วิชาเอกเลือก	ไม่น้อยกว่า 6	หน่วยกิต
5.2.3	วิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 6	หน่วยกิต
	รวมตลอดหลักสูตร	ไม่น้อยกว่า 149	หน่วยกิต
5.2.4	รายวิชาพื้นฐานวิชาเอก	ต้องเรียน 46	หน่วยกิต ดังนี้
กง	231	การเงินธุรกิจ	3(3-0)
กต	241	หลักการตลาด	3(3-0)

ธร	253	สถิติธุรกิจ	3(3-0)
ธร	254	หลักการบริหารธุรกิจ	3(3-0)
ธร	255	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	3(3-0)
ธร	257	กฎหมายธุรกิจ	3(3-0)
ธร	258	จริยธรรมทางธุรกิจ	3(3-0)
ธร	315	พฤติกรรมของบุคคลในองค์การ	2(2-0)
ธร	351	การบริหารการผลิต	3(3-0)
ธร	352	โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทางธุรกิจ	3(2-2)
ธร	353	การภาษีอากร	3(3-0)
ธร	354	การฝึกงาน	
ธร	361	การบริหารทรัพยากรมนุษย์	3(3-0)
บช	221	หลักการบัญชี	3(3-0)
ศรฐ	110	เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น	2(2-0)
ศรฐ	111	เศรษฐศาสตร์จุลภาค 1	3(3-0)
ศรฐ	112	เศรษฐศาสตร์มหภาค 1	3(3-0)

หมวดวิชาที่ 2 ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม 18 หน่วยกิต (โดยเลือกจากกลุ่มภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น หรือ ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ทั้งนี้ในครั้งแรกจะเปิดกลุ่มภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรมก่อน และเมื่อมีความพร้อมจะเปิดภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ต่อไป)

กลุ่มภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม

อท	271	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 1	3(3-0)
อท	371	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 2	3(3-0)
อท	471	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 3	3(3-0)
อร	281	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 1	3(3-0)
อร	381	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 2	3(3-0)
อร	481	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 3	3(3-0)

กลุ่มภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม

ฝท	271	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว 1	3(3-0)
ฝท	371	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว 2	3(3-0)
ฝท	471	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว 3	3(3-0)

ฝร	281	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการโรงแรม 1	3(3-0)
ฝร	381	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการโรงแรม 2	3(3-0)
ฝร	481	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการโรงแรม 3	3(3-0)

กลุ่มภาษาเยอรมันเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม

ยท	271	ภาษาเยอรมันเพื่อการท่องเที่ยว 1	3(3-0)
ยท	371	ภาษาเยอรมันเพื่อการท่องเที่ยว 2	3(3-0)
ยท	471	ภาษาเยอรมันเพื่อการท่องเที่ยว 3	3(3-0)
ยร	281	ภาษาเยอรมันเพื่อการโรงแรม 1	3(3-0)
ยร	381	ภาษาเยอรมันเพื่อการโรงแรม 2	3(3-0)
ยร	481	ภาษาเยอรมันเพื่อการโรงแรม 3	3(3-0)

กลุ่มภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม

ญท	271	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยว 1	3(3-0)
ญท	371	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยว 2	3(3-0)
ญท	471	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยว 3	3(3-0)
ญร	281	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการโรงแรม 1	3(3-0)
ญร	381	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการโรงแรม 2	3(3-0)
ญร	481	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการโรงแรม 3	3(3-0)

กลุ่มภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม

จท	271	ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว 1	3(3-0)
จท	371	ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว 2	3(3-0)
จท	471	ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว 3	3(3-0)
จร	281	ภาษาจีนเพื่อการโรงแรม 1	3(3-0)
จร	381	ภาษาจีนเพื่อการโรงแรม 2	3(3-0)
จร	481	ภาษาจีนเพื่อการโรงแรม 3	3(3-0)

หมวดวิชาที่ 3 สังคมและสิ่งแวดล้อม 12 หน่วยกิต

ทท	273	การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	3(3-0)
ทท	472	ประวัติศาสตร์ไทยเพื่อการท่องเที่ยว	3(3-0)
ทท	473	ภูมิศาสตร์เพื่อการท่องเที่ยว	3(3-0)
ทท	474	สังคมและวัฒนธรรมไทยเพื่อการท่องเที่ยว	3(3-0)

6. แนวความคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้

อารี พันธุ์ณี (2546 : 31-39) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้ หมายถึง ความแตกต่างของแต่ละบุคคลหรือลักษณะเฉพาะตนในเรื่องการเรียนรู้ หรือการสร้างพฤติกรรมใหม่ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถทางด้านสติปัญญา ความคิด ความจำ การแก้ปัญหา ตลอดจนการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อมได้อย่างเหมาะสม และอาจหมายถึงรวมถึงลักษณะเฉพาะตนของบุคคลในเรื่องการรับรู้ การแปลความหมายและการสื่อสาร ตลอดจนระดับความสามารถทางสัมฤทธิ์ผลบุคคลในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วย

ความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถจำแนกได้หลายด้าน ดังนี้

1. ความแตกต่างทางด้านอารมณ์ หมายถึง ความแตกต่างทางด้านอารมณ์ต่าง ๆ สาเหตุที่ทำให้คนเราเกิดอารมณ์ต่าง ๆ นั้น เป็นเหตุผลจากการที่บุคคลได้เกิดการเรียนรู้ตั้งแต่แรกเกิดจากวิธีการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เล็ก ๆ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมรอบตนเอง และก่อให้เกิดอารมณ์นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลมีอารมณ์แตกต่างกัน ได้แก่ การศึกษาอบรมจากบ้าน โรงเรียน สภาพของท้องถิ่นหรือสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นต้น

2. ความแตกต่างทางด้านสังคม พฤติกรรมของแต่ละคนแตกต่างกัน เช่น ลักษณะการพูด การแต่งกาย ท่าทาง กิริยามารยาท การปรับตัว เป็นต้น ทั้งนี้เพราะแต่ละคนมาจากสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน หรือมาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน อาชีพของบิดามารดาที่แตกต่างกัน ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน เช่น คนที่มาจากครอบครัวที่ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน เช่น คนที่มาจากครอบครัวยากจน คนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีอาชีพนักธุรกิจ ย่อมจะแตกต่างจากคนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำไร่ ซึ่งการแสดงออกต่อกัน ก็จะมีลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพที่แตกต่างกัน

3. ความแตกต่างทางด้านเพศ หมายถึง ความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง วัฒนธรรมมีส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน ชายและหญิงมีความแตกต่างกันหลายด้าน เช่น ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เทอร์แมนและไทเลอร์ (Terman and Tyler, 1954) ศึกษาพบว่า หญิงมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ การเขียนและศิลปะมากกว่าชาย ส่วนชายมีความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์มากกว่าหญิง

4. ความแตกต่างทางด้านสติปัญญา หมายถึง ความสามารถทางด้านระดับไอคิว หรือเกณฑ์ภาคเชาวน์ของบุคคลแตกต่างกัน คนเราแต่ละคนย่อมมีความสามารถแตกต่างกันในเรื่องการคิด การกระทำ ความจำ การแก้ปัญหา ความรวดเร็วในการรับรู้ การตอบโต้สถานการณ์และการปฏิบัติ

ต้นต่อสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นผลมาจากระดับสติปัญญาของคนแตกต่างกัน ตั้งแต่ระดับสูง-ต่ำ ซึ่งมีผลทำให้เกิดความแตกต่างในด้านการเรียนรู้และความสามารถของบุคคล

บุคคลใดก็ตามที่มีระดับสติปัญญาสูง มักจะมีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลที่มีระดับสติปัญญาต่ำ แม้แต่งานใด ๆ ก็ตาม ซึ่งเป็นงานที่ยุ่งยากซับซ้อน ผู้เรียนมีระดับสติปัญญาสูงมักจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ นั้นได้สะดวกและรวดเร็วกว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาต่ำ

งานวิจัยและพัฒนา วิทยาลัยพณิชยการเซตุน (2543 : 15) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 2 และ 3 กลุ่มวิชาการบัญชี การเลขานุการ การขาย คอมพิวเตอร์ บริการธุรกิจโรงแรม ธุรกิจค้าปลีก การเลขานุการ การตลาด วิทยาลัยพณิชยการเซตุนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จำนวน 261 คน โดยศึกษาองค์ประกอบ 8 ด้าน จากผลการศึกษามีผลวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนตามลำดับได้ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร หลักสูตรมีการกำหนดรายวิชาไว้มากเกินไป
2. ด้านการสอนของครูผู้สอน อาจารย์ผู้สอนไม่ปรับปรุงวิธีการสอนให้ทันสมัย น่าสนใจ และเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน
3. ด้านบุคลิกภาพของผู้เรียนบุคลิกภาพของนักเรียนในเรื่องการปรับตัวเข้ากับเพื่อน
4. ด้านการวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลตามหลักสูตร ปวช. พ.ศ. 2538 นักเรียนจะเรียนก็ปีก็ได้จนกว่าจะสอบผ่านทุกรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เพราะไม่มีการกำหนดเกณฑ์การผ่านสภาพ จึงทำให้นักเรียนคิดว่าเรียนอย่างไรก็ได้จบเหมือนกัน
5. ด้านอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ให้ความสนใจ และขาดการดูแลเอาใจใส่
6. ด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนของผู้เรียน นักเรียนขาดความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์
7. ด้านสุขภาพของผู้เรียน นักเรียนมีความกังวลเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพของตนเอง เพราะมีโรคประจำตัว ทำให้ขาด ลา มาสายบ่อย เรียนและทำงานที่อาจารย์มอบหมายไม่ทันเพื่อน
8. ด้านครอบครัวของผู้เรียน นักเรียนที่มีปัญหาใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเอง หรือปรึกษาเพื่อนซึ่งแก้ได้บ้างไม่ได้บ้าง โดยไม่ยอมปรึกษากับบุคคลในครอบครัว ซึ่งอาจจะเป็นเพราะครอบครัวมีปัญหาอยู่แล้วจึงไม่ทราบว่าจะไปปรึกษากับใคร กลัวถูกทำโทษ ไม่ต้องการให้บุคคลในครอบครัวทราบว่าตนเองมีปัญหา เพราะไม่ต้องการรบกวนหรือทำให้บุคคลในครอบครัวเดือดร้อน คิดเอาเองว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง

7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี

7.1 ด้านหลักสูตร

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเพื่อผลิตบัณฑิตทางด้านบริหารธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในปัจจุบัน สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพอิสระ และสามารถพัฒนาความรู้ทางธุรกิจ

เนื้อหาวิชาของหลักสูตร

การจัดการเรียนการสอน เนื้อหาหลักสูตร ถือว่ามีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากน้อยเพียงใด หรือได้รับประสบการณ์ที่แปลกใหม่เพียงใด การที่ครูจะสอนเนื้อหาวิชาใดแก่ผู้เรียนในระดับใด ครูจะต้องปรับเนื้อหา และวิธีการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา และสอดคล้องกับสติปัญญา และพัฒนาการของผู้เรียนโดยครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจและหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่สอนอยู่อย่างสม่ำเสมอจึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของเนื้อหาวิชาไว้ในหลายลักษณะดังนี้

อ้าง บัวศรี. (2532 : 194) กล่าวว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง ข้อมูล ความรู้ หรือสิ่งอันเป็นสาระ ซึ่งได้ถูกเลือกสรรจากวิชาต่าง ๆ ซึ่งเมื่อนำมาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ราล์ฟ ไทเลอร์ (Ralph Tyler. 1949) ได้ให้คำนิยามคำว่าหลักสูตร คือ หลักสูตร ประกอบด้วยสิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้ซึ่งโรงเรียนได้วางแผนและจัดให้บรรลุเป้าหมายทางการศึกษา โดยที่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ และประสบการณ์การเรียนรู้ไม่ใช่เนื้อหาในรายวิชา

แดเนียล แทนเนอร์ (Daniel Tanner and Laurel Tanner. 1975) ได้ให้คำนิยามคำว่าหลักสูตร คือ หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์การเรียนรู้ และผลของการเรียนรู้ที่มีการวางแผนและกำหนดไว้ โดยอาศัยวิธีการให้ความรู้และประสบการณ์ที่มีระบบภายใต้ความรับผิดชอบของโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามด้านส่วนตัวและสังคมอย่างต่อเนื่องและมั่นใจ

ทาบา (Taba. 1962) ได้เสนอเหตุผล 4 ประการที่จำเป็นต้องใช้ในการเลือกเนื้อหา ได้แก่

1. เนื่องจากปัญหาทางการศึกษาที่เกิดขึ้นมักจะมาจากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในโรงเรียน และสิ่งที่เหมาะสมที่จะสอนในโรงเรียน
2. การขยายตัวของความรู้ที่เกิดใหม่ ทำให้เกิดการตั้งคำถามไปที่โรงเรียนว่ายังควรจะสอนวิชาเดิม เนื้อหาเดิมอยู่หรือไม่
3. วัตถุประสงค์ที่มีมากมายหลายข้อ จำเป็นจะต้องกำหนดความต้องการให้กับเนื้อหาใหม่ เพราะเนื้อหาเดิมอาจไม่ครอบคลุมที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ได้ครบ

4. การปรับปรุงเทคโนโลยีทางการศึกษา ทำให้ต้องกำหนดขอบเขตของเนื้อหาให้สามารถสอนได้ในเวลาที่กำหนด

สิ่งที่พึงระวังก็คือการสะสมความรู้และเทคโนโลยีทำให้มีการขยายจุดประสงค์ทางการศึกษาออกไป เนื้อหาที่จะใช้จึงมีมากขึ้น และบรรจุลงในหลักสูตรเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่ทว่าหากกล่าวว่ามีให้เลือกดีกว่าไม่มีเลย

รองศาสตราจารย์ ดร. รุจีร์ ภูสาระ (2546 : 58-62) กำหนดเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหา

1. ความเที่ยงตรง (Validity) เนื้อหาที่เลือกควรจะเป็นไปตามสภาพจริง สิ่งที่จะทำให้เนื้อหาขาดคุณสมบัติข้อนี้ คือ ความลำสมัย ซึ่งเป็นได้ทั้งข้อเท็จจริงในวิชาและหลักการ ทฤษฎีในสาขาวิชาที่อาจล้าสมัยได้ วิชาที่มีเนื้อหาเก่าล้าสมัยมากที่สุด ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ในขณะที่วิชาสังคมศึกษามักจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

การกำหนดความเที่ยงตรงเป็นเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหา ไม่ได้หมายความว่าเนื้อหาอะไรถ้าเนื้อหาที่มีความเที่ยงตรงจะทำให้เกณฑ์อื่น ๆ ได้รับการยอมรับไปด้วย ตัวอย่างเช่น วิชามนุษยวิทยาทางด้านสังคม หมายถึงไปถึงการศึกษาวัฒนธรรม ค่านิยม การตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางสังคม

เนื้อหาที่มีความเที่ยงตรงหมายถึง เนื้อหานั้นแสดงผลการเรียนรู้ออกมาได้ตรงตามจุดประสงค์ มีข้อโต้แย้งว่าเนื้อหานั้นเป็นสิ่งแรกที่จะนำมาพิจารณาตามกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ดังนั้น เมื่อเลือกเนื้อหามาแล้ว อาจไม่ตรงตามจุดประสงค์ก็ได้ แต่ถ้าครูกำหนดจุดประสงค์ไว้ในทุกขั้นตอนของการสร้างหลักสูตรแล้ว เกณฑ์ในด้านความเที่ยงตรงจึงจะนำมาใช้ได้ ถ้ามีการกำหนดเนื้อหาก่อนแล้ว มักจะไปปรากฏเนื้อหาในตอนสอบครั้งสุดท้ายครบถ้วน

2. ความสำคัญ (Significance) ความสำคัญในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเฉพาะความจริงตามเนื้อหาวิชานั้น แต่หมายถึงใจความสำคัญ ความคิดรวบยอด และหลักการของวิชานั้น ๆ ด้วย ผลของการเรียนรู้ที่ดีที่สุดคือ การพิจารณาใจความสำคัญหรือความคิดรวบยอด โดยใช้ข้อเท็จจริงจากวิชาเป็นพื้นฐาน ดังนั้น เกณฑ์ในด้านความสำคัญจึงเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและข้อเท็จจริงในวิชานั้น ๆ ที่จะต้องเป็นไปทั้งทางกว้างและทางลึก เนื้อหาอาจไม่มีความสำคัญเลย ถ้าพิจารณาเฉพาะข้อเท็จจริงอย่างเดียว ความคิดดั้งเดิมในการสร้างหลักสูตรมักจะมุ่งไปที่เนื้อหา มากกว่าจะดูถึงความสำคัญของเนื้อหาด้วย ความคิดเกี่ยวกับวิชามักจะพิจารณาจากโครงสร้างของวิชา แต่ความสำคัญของวิชามักจะพิจารณาในด้านการเป็นสหวิทยาการ (Interdisciplinary) จากแนวคิดและข้อเท็จจริงที่สัมพันธ์กันของวิชา มากกว่าหนึ่งวิชา ตัวอย่างเช่น หลักสูตรแกน เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะเน้นความสำคัญของเนื้อหา

3. **ความสนใจ (Interest)** ความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ควรนำมาพิจารณาในการเลือกเนื้อหา ทั้งนี้เพราะถ้าเลือกเนื้อหาโดยละเลยความสนใจของผู้เรียนแล้ว จะทำให้การสอนเนื้อหานั้นเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายสำหรับผู้เรียน ผลการเรียนรู้ก็จะออกมาไม่ดีนัก

4. **ความสามารถที่จะเรียนได้ (Learnability)** การเลือกเนื้อหาควรพิจารณาว่าผู้เรียนจะเรียนได้หรือไม่ เป็นเกณฑ์สำคัญประการหนึ่งในการเลือกเนื้อหา เหตุผลในการกำหนดหลักสูตรและการสอน คือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดและความรู้ในข้อเท็จจริง ดังนั้น เนื้อหาที่เลือกควรพิจารณาความสามารถในการเข้าใจและสามารถเรียนรู้ได้เป็นเกณฑ์สำคัญในการเลือกด้วย

5. **ความสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคม (Consistency with Social Reality)**

เกณฑ์ข้อนี้เป็นข้อเสนอจากนักการศึกษาบางคนว่า เนื้อหาที่เลือกควรจะทำให้เกิดประโยชน์กับโลกรอบ ๆ ตัวเรา ซึ่งหมายความว่า ควรจะสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคม ความเป็นจริงดังกล่าวได้แก่

- พัฒนาเจตคติ และค่านิยมที่เป็นสากล
- เข้าใจธรรมชาติ การจัดการธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลง
- เข้าใจวัฒนธรรมกลุ่ม
- พัฒนาความคิดที่เป็นอิสระ
- ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ความคิดรอบข้างตน

6. **การนำไปใช้ (Utility)**

เกณฑ์ข้อนี้ควรใช้ในการเลือกรายวิชาในโรงเรียน ซึ่งจะมีประโยชน์สำหรับผู้เรียนในการจัดการทั้งในปัจจุบันและอนาคต เกณฑ์นี้เป็นการนำมาพิจารณาว่าการเลือกเนื้อหาจะนำมาใช้ในวิชาเฉพาะต่าง ๆ ได้อย่างไร การศึกษาเรื่องนี้ควรใช้วิธีวิจัยมาช่วยพิจารณาตัดสินเลือกเนื้อหาหลาย ๆ ด้านในเนื้อหาวิชาที่ต้องใช้บ่อย ๆ

พรศรี โจน์เมซี (2540 : 13) ได้กล่าวไว้ว่าการเลือกเนื้อหาของรายวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และเหมาะสมกับผู้เรียน ตามปกติครูส่วนใหญ่มักจะดูเนื้อหาวิชาตามหนังสือแบบเรียน ซึ่งอาจเขียนไว้ไม่ละเอียด และชัดเจนครูผู้สอนควรมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดเนื้อหาของรายวิชาเพื่อจะเลือก และตัดสินว่าเนื้อหาวิชาใดมีความจำเป็นสำหรับผู้เรียนเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการปกครอง

ดังนั้น เครือวัลย์ ลิ้มอภิชาติ (พรศรี โจน์เมซี, 2540 : 13 ; อ้างอิงจาก เครือวัลย์ ลิ้มอภิชาติ, 2531 : 67 – 68) ได้สรุปหลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาของรายวิชาต่าง ๆ ดังนี้

1. เนื้อหาของรายวิชานั้นต้องสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

2. เนื้อหาของรายวิชานั้นต้องเชื่อถือได้ และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละสาขาวิชา มีความทันสมัย และถูกต้อง
3. เนื้อหาของรายวิชาที่นำมาบรรจุในหลักสูตรต้องมีความสมดุลงบพอดี ครอบคลุมกับการให้ข้อมูล กระบวนการและความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจถึงหลักการ และความคิดรวบยอดได้อย่างลึกซึ้ง
4. เนื้อหาของรายวิชาต้องสนองวัตถุประสงค์ได้หลายประการ หลายด้าน
5. เนื้อหาของรายวิชาต้องสอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน
6. เนื้อหาของรายวิชาต้องสอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน

สรุปได้ว่าหลักสูตรนับเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอน เพราะในการจัดการเรียนการสอนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับหลักสูตรที่เป็นแนวกำหนดเค้าโครงทั่วไปของเนื้อหาความรู้และสาระรายวิชาต่าง ๆ ที่จะให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ประสบการณ์ เกิดทักษะ ความสนใจ และเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ ฉะนั้นจึงถือเป็นหน้าที่โดยตรงของวิทยาลัย ฯ ที่จะต้องส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนและการจัดประสบการณ์ทั้งหลายให้สภาพการเรียนการสอนทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้บรรลุตามจุดหมายของหลักสูตรที่ได้วางไว้

7.2 ด้านการเรียนการสอน

ความหมายและองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนนั้น จะต้องสร้างความสนใจ ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียน ในขณะที่เดียวกันการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์จะต้องให้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องเพียงพอ และต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยใช้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนไป อีกทั้งจะต้องมีการตรวจสอบผลจากการพยายามนั้นว่าถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเราเรียกขบวนการนี้ว่า “ขบวนการเรียนรู้”

การจัดการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ในวิชาทางทฤษฎีปฏิบัติและประลองนั้น ทำได้หลายรูปแบบและหลายวิธีการ แต่ในสาระสำคัญแล้วอาจจะจำแนกการจัดการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์เรียนรู้ ออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. โดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้เนื้อหา (Information)
2. โดยครูและผู้เรียนเป็นผู้คิดค้นเนื้อหาวิชาด้วยกัน

3. โดยการศึกษาเนื้อหาการทำงานด้วยตัวผู้เรียนเอง จากสื่อที่ครูผู้สอนได้จัดเตรียมเอาไว้ ทั้งนี้ การที่จะเลือกลักษณะรูปแบบ และ/หรือวิธีการการจัดการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบไหนนั้น ก็พิจารณาได้จาก
 1. ระดับวัตถุประสงค์การสอนที่ต้องการ
 2. ระดับพื้นฐานและความรับผิดชอบของผู้เรียน
 3. ความยุ่งยาก ซับซ้อนของการเรียน การฝึกและภัยอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นในการเรียนการฝึกดังกล่าวด้วย (สุราษฎร์. 2531 : 105 – 106)

ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มผสมผสาน (Electicism)

นักทฤษฎีกลุ่มนี้ ได้แก่ กาเยและบริกส์ (ทิตนา แชมมณี. 2545 : 72; อ้างอิงจาก Gagne' and Briggs. 1974 : 121-136) เป็นนักจิตวิทยาและนักการศึกษาในกลุ่มผสมผสานระหว่างพฤติกรรมนิยมกับพุทธินิยม (Behavior Cognitivist) โดยอาศัยทฤษฎีและหลักการที่หลากหลายดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ กาเย (Gagne) ได้จัดประเภทการเรียนรู้เป็น 8 ประเภท
 - 1.1 การเรียนรู้สัญญาณ (Signal-Learning) เกิดจากการที่คนเรานำเอาลักษณะการตอบสนองที่มีอยู่แล้วมาสัมพันธ์กับสิ่งเร้าใหม่ที่มีความใกล้ชิดกับสิ่งเร้าเดิม
 - 1.2 การเรียนรู้สิ่งเร้า-การตอบสนอง (Stimulus-Response Learning) แตกต่างจากการเรียนรู้สัญญาณ เพราะผู้เรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมตนเองได้
 - 1.3 การเรียนรู้การเชื่อมโยงแบบต่อเนื่อง (Chaining) เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ การเคลื่อนไหว เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองที่ต่อเนื่องกันตามลำดับ
 - 1.4 การเชื่อมโยงทางภาษา (Verbal Association) เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้แบบต่อเนื่อง
 - 1.5 การเรียนรู้ความแตกต่าง (Discrimination Learning) ผู้เรียนสามารถมองเห็นความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ
 - 1.6 การเรียนรู้ความคิดรวบยอด (Concept Learning) ผู้เรียนสามารถจัดกลุ่มสิ่งเร้าที่มีความเหมือนกันหรือแตกต่างกัน สามารถขยายความรู้ไปยังสิ่งอื่น
 - 1.7 การเรียนรู้กฎ (Rule Learning) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ซึ่งจะช่วยให้สามารถเรียนรู้โน้มนำไปในสถานการณ์ต่าง ๆ กันได้
 - 1.8 การเรียนรู้การแก้ปัญหา (problem Learning) เป็นกระบวนการที่เกิดภายในตัวผู้เรียน สามารถนำกฎเกณฑ์ในการแก้ปัญหาไปใช้กับสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันได้ และได้ข้อเสนอหลักการจัดการเรียนการสอน 9 ขั้น ดังนี้

- ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ (Gaining Attention)
- ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์ (Informing the Learner of the Objective)
- ขั้นที่ 3 กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงความรู้เดิมที่จำเป็น (Stimulating Recall of Prerequisite learned Capabilities)
- ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ (Presenting the Stimulus)
- ขั้นที่ 5 ให้แนวทางการเรียนรู้ (Providing Learning Guidance)
- ขั้นที่ 6 ให้ลงมือปฏิบัติ (Eliciting the Performance)
- ขั้นที่ 7 ให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)
- ขั้นที่ 8 ประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ (Assessing the Performance)
- ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Enhancing Retention and Transfer)

ส่วนแชนวอร์ทและฮาร์วีย์ (Ashworth & Harvey. 1994 : 28-29) ได้กำหนดการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพไว้ 7 ประการด้วยกันคือ

1. ต้องมีการวางแผน
2. มีการพยากรณ์แนวโน้มที่อาจจะเกิดขึ้น
3. มีการจัดองค์การ
4. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการ
5. มีการควบคุม
6. มีความร่วมมือ
7. มีการติดต่อสื่อสาร

และได้แบ่งระดับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนไว้ 5 ระดับคือ

1. ระดับดีมาก เพราะลักษณะการจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่ดี มีลักษณะดังนี้
 - 1.1 การวางแผน
 - 1.1.1 มีการวางแผนปฏิบัติการเชิงรุกทุกระดับ ทั้งระดับมหาวิทยาลัย คณะ และภาควิชา
 - 1.1.2 การวางแผนเป็นลักษณะผสมผสานระหว่างทัศนะของฝ่ายจัดการและฝ่ายภาควิชา
 - 1.1.3 มีการวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว
 - 1.1.4 บุคลากรทุกคนรู้เรื่องของแผน

1.2 การพยากรณ์

พยากรณ์แนวโน้มที่อาจจะเกิดขึ้นได้อย่างแม่นยำโดยอาศัยพื้นฐานของแนวโน้มทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นหลัก

1.3 การจัดการองค์กร

1.3.1 โครงสร้างของมหาวิทยาลัยเป็นไปตามความต้องการที่วางไว้

1.3.2 ผู้บริหารระดับสูงเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ

1.3.3 บุคลากรทุกคนปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี

1.4 ความกระตือรือร้นในการดำเนินการ

1.4.1 ความเป็นผู้นำคือการแข่งขัน

1.4.2 มีขวัญและกำลังใจในการทำงานมาก

1.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานดีมาก

1.5 การควบคุม มีการจัดโครงสร้างให้สามารถตรวจสอบได้ทุกระดับ

1.6 ความร่วมมือ

1.6.1 มีการพบปะระหว่างผู้ร่วมงานอย่างสม่ำเสมอ

1.6.2 มีระบบควบคุมคุณภาพทุกขั้นตอนการดำเนินงาน

1.6.3 มีการใช้ดัชนีการทำงานโดยทั่วไป

1.7 การติดต่อสื่อสาร มีความสะดวกรวดเร็วและชัดเจน

2. ระดับดี เพราะลักษณะการจัดการเรียนการสอนทั่วไปดีและไม่มีข้อบกพร่องในจุดสำคัญ มีลักษณะคือ

2.1 การวางแผน

2.1.1 กลยุทธ์การวางแผนส่วนใหญ่ขึ้นกับผู้บริหารระดับสูง

2.1.2 วางแผนจากความต้องการของภาควิชาเป็นพื้นฐาน

2.1.3 มีการวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว

2.1.4 บุคลากรส่วนใหญ่รู้เรื่องของแผน

2.2 การพยากรณ์ ใช้แนวโน้มทางเศรษฐกิจและสังคมในการพยากรณ์

2.3 การจัดองค์กร

2.3.1 โครงสร้างการจัดองค์กรส่วนใหญ่เหมาะสม

2.3.2 ผู้บริหารระดับสูงเป็นผู้นำที่ดี

2.3.3 บุคลากรส่วนใหญ่ปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี

- 2.4 ความกระตือรือร้นในการดำเนินการ
 - 2.4.1 ความเป็นผู้นำคือการมองไปข้างหน้า
 - 2.4.2 ขวัญและกำลังใจระหว่างผู้ร่วมงานส่วนใหญ่ดีในการทำงาน
 - 2.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานทั่วไปดี
- 2.5 การควบคุม มีการจัดโครงสร้างให้สามารถตรวจสอบได้ในระดับที่แตกต่างกัน
- 2.6 ความร่วมมือ
 - 2.6.1 มีการพบปะระหว่างผู้ร่วมงานอย่างน้อย 1 ครั้งต่อเทอม
 - 2.6.2 มีระบบควบคุมคุณภาพใช้ในขั้นตอนการดำเนินงานที่เหมาะสม
 - 2.6.3 มีการใช้ดัชนีการทำงาน
- 2.7 การติดต่อสื่อสารระหว่างกันชัดเจน
- 3. ระดับพอใช้ เพราะข้อดีกับข้อบกพร่องของการจัดการเรียนการสอนสมดุลกันมีลักษณะคือ
 - 3.1 การวางแผน
 - 3.1.1 กลยุทธ์การวางแผนส่วนใหญ่วางโดยผู้บริหารระดับสูง
 - 3.1.2 การวางแผนคำนึงถึงความต้องการของภาควิชา
 - 3.1.3 มีการวางแผนโดยมีวัตถุประสงค์ในอนาคต
 - 3.1.4 บุคลากรได้รับการบอกกล่าวถึงกิจกรรมในอนาคต
 - 3.2 การพยากรณ์ ใช้แนวโน้มของท้องถิ่นและความรู้ทั่วไปเท่านั้น
 - 3.3 การจัดองค์กร
 - 3.3.1 โครงสร้างของมหาวิทยาลัยมีความเหมาะสมในปัจจุบัน
 - 3.3.2 ผู้บริหารระดับสูงเหมาะสมกับความต้องการขององค์กร
 - 3.3.3 บุคลากรส่วนใหญ่ปฏิบัติงานได้มีประสิทธิภาพ
 - 3.4 ความกระตือรือร้นในการดำเนินการ
 - 3.4.1 ความเป็นผู้นำคือการสนองความต้องการของมหาวิทยาลัย
 - 3.4.2 ขวัญและกำลังใจระหว่างผู้ร่วมงานส่วนใหญ่สูง
 - 3.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานทั่วไปน่าพอใจ
 - 3.5 การควบคุม การตรวจสอบมีผลในทุกระดับ
 - 3.6 ความร่วมมือ
 - 3.6.1 มีตารางพบปะระหว่างทีมงาน
 - 3.6.2 มีระบบควบคุมคุณภาพในหลายกิจกรรมการดำเนินงาน

3.6.3 มีการใช้และเก็บสถิติในการทำงาน

3.7 การติดต่อสื่อสาร โดยทั่วไปดี

4. ระดับไม่ค่อยดี เพราะการจัดการเรียนการสอนมีข้อบกพร่องในส่วนที่สำคัญ มีลักษณะดังนี้

4.1 การวางแผน

4.1.1 การวางแผนคำนึงถึงความต้องการของภาคิชนน้อย

4.1.2 การวางแผนขึ้นอยู่กับผู้บริหารระดับสูงมีมุมมองอย่างไรกับความต้องการของภาคิชน

4.1.3 การวางแผนอยู่ในขอบเขตของการวางแผนระยะยาวเท่านั้น

4.1.4 บุคลากรโดยทั่วไปไม่ได้รับการบอกกล่าวถึงกิจกรรมในอนาคต

4.2 การพยากรณ์ ไม่ได้ระมัดระวังในการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเพียงพอ

4.3 การจัดองค์กร

4.3.1 ใช้รูปแบบที่ไม่เหมาะสมในการจัดโครงสร้างองค์กร

4.3.2 ผู้บริหารระดับสูงไม่มีประสิทธิภาพ

4.3.3 บุคลากรปฏิบัติงานไม่ดี

4.4 ความกระตือรือร้นในการดำเนินการ

4.4.1 ความเป็นผู้นำคือเป็นผู้ปฏิบัติตามเท่านั้น

4.4.2 ขวัญและกำลังใจระหว่างผู้ร่วมงานน้อย

4.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานไม่ดี

4.5 การควบคุม การตรวจสอบไม่ดีในทุกระดับ

4.6 ความร่วมมือ

4.6.1 ไม่มีการพบปะระหว่างทีมงาน

4.6.2 การควบคุมคุณภาพไม่ดีในหลายส่วนของการดำเนินงาน

4.6.3 มีการเก็บสถิติในการทำงานแต่ไม่ได้ใช้

4.7 การติดต่อสื่อสาร ไม่พอเพียง

5. ระดับเลว เพราะการจัดการเรียนการสอนทั่วไปไม่ดี มีลักษณะดังนี้คือ

5.1 การวางแผน

5.1.1 ไม่มีการวางแผนปฏิบัติการ

5.1.2 ไม่มีการพิจารณาเกี่ยวกับแผนของภาคิชน

5.1.3 มีการวางแผนระยะสั้นเท่านั้น

- 5.1.4 บุคลากรไม่ได้รับการบอกกล่าวถึงการพัฒนาในอนาคต
- 5.2 การพยากรณ์ ไม่สนใจข้อมูลหรือแนวโน้มในการพยากรณ์
- 5.3 การจัดองค์กร
 - 5.3.1 โครงสร้างของมหาวิทยาลัยในทางปฏิบัติไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 5.3.2 ผู้บริหารระดับสูงไม่ได้รับการยอมรับจากบุคลากร
 - 5.3.3 บุคลากรปฏิบัติงานไม่เหมาะสมกับหน้าที่ที่ได้รับ
- 5.4 ความกระตือรือร้นในการดำเนินการ
 - 5.4.1 ผู้นำไม่มีความรู้ต่อการพัฒนาที่ทันสมัย
 - 5.4.2 ขวัญและกำลังใจระหว่างผู้ร่วมงานน้อย
 - 5.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานไม่ดี
- 5.5 การควบคุม การตรวจสอบไม่ดีในทุกระดับ
- 5.6 ความร่วมมือ
 - 5.6.1 ไม่มีการพบปะระหว่างทีมงาน
 - 5.6.2 การควบคุมคุณภาพไม่ดี
 - 5.6.3 ไม่มีการใช้ดัชนีในการทำงาน
- 5.7 การติดต่อสื่อสาร ในทางปฏิบัติไม่สามารถใช้ได้

นักการศึกษาต่างประเทศได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการจัดระบบการเรียนการสอน เช่น กลาสเซอร์ (พนม หวัดสว่าง, 2542 : 17; อ้างอิงจาก Glasser, 1962 : 125) ได้เสนอแนวความคิดออกมาในรูปของการวิเคราะห์องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนให้เป็นระบบ ซึ่งหมายถึง การจัดการเรียนการสอนให้มีความสัมพันธ์กันเพื่อสะดวกต่อการนำไปสู่จุดหมายปลายทางของการเรียนการสอน และได้สรุประบบการจัดการเรียนการสอนจากแนวความคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมา สามารถจัดแนวความคิดเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1. ตัวป้อน (Input) ได้แก่ ผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาวิชา และสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
2. กระบวนการดำเนินงาน (Process) หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมทักษะการเรียน
3. การควบคุม (Control) เป็นการเสริมให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพ การใช้คำถาม การให้กำลังใจ
4. ผลผลิต (Output) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุดหมายที่ผู้สอนตั้งไว้ โดยอาจพิจารณาจากความรู้ความสามารถของผู้เรียนหลังจากจบการเรียนในวิชานั้น ๆ

5. ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) เป็นการวิเคราะห์ผลผลิตโดยวิธีการวัดผลทั้งด้านผู้เรียน และ อาจประเมินผลการสอนของผู้สอน เพื่อนำผลนั้นมาวิเคราะห์หาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไข

ในการเรียนรู้จะต้องมีการพัฒนาผู้เรียนให้เข้าใจวิธีการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาเต็ม ความสามารถและเป็นคนที่สมบูรณ์ ซึ่งวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544ข : 188) ได้สรุปการ พัฒนาผู้เรียนไว้ดังนี้

1. จัดให้มีการปฐมนิเทศรวม เพื่อชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ
2. จัดการอบรมวิธีการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา สถาบันอุดมศึกษาควรจัดอบรมวิธีการเรียน และการใช้เทคโนโลยีในการศึกษาค้นคว้า หาข้อมูลให้แก่ผู้เรียน โดยจัดโปรแกรมที่ให้ผู้เรียนสมัครเข้า รับการอบรมเป็นรุ่น ๆ ไป
3. จัดอาจารย์ที่ปรึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สนใจนักศึกษาและมีเวลาให้การปรึกษา เกี่ยวกับวิธีการ เรียน การวางแผนการเรียน การบริหารเวลา และการปรับตัวให้แก่นักศึกษา เพื่อให้อาจารย์ได้พบกับ ผู้เรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยเฉพาะในภาคการศึกษาแรก
4. จัดสื่อและอุปกรณ์เพื่อประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับการสร้างคุณภาพของการ เรียนและแนวทางประสบความสำเร็จในการศึกษาของผู้เรียน
5. ในช่วงโมงแรกของการสอนทุกรายวิชา ผู้สอนจะต้องแนะนำวิธีการเรียนให้ผู้เรียนทราบเพื่อจะ ได้ปรับตัวได้

โดยสรุปจุดประสงค์หลักของการจัดการเรียนการสอน คือ การช่วยผู้เรียนในการแสวงหาข้อมูล แนวคิดค่านิยม วิธีการคิดหาเหตุผล วิธีการแสดงความคิดเห็นของตนเอง และวิธีการเรียนรู้ใน กระบวนการเรียนรู้ ผลลัพธ์ที่สำคัญที่สุดของการจัดการเรียนการสอนคือ การเพิ่มพูนความสามารถใน การเรียนรู้เพื่อผู้เรียนจะมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผล จากการศึกษาวิจัยเรื่องการปฏิรูประบบการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา : การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ในระดับปริญญาตรี พันธุ์ศักดิ์ พลสารมัย ; วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ; และทิพย์รัตน์ สีเพชรเหลือง (2543 : 110) ได้ค้นพบกลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอน 7 ประการดังนี้

1. ด้านผู้เรียน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองและทำงานเป็นทีมมากขึ้น เนื่องจาก ผ่านกระบวนการเรียนการสอนแบบผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจะมีทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับสังคมใน ปัจจุบันและอนาคต คือ ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ภาษา การสื่อสาร การคิด ตลอดจน ทักษะในการตัดสินใจวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้ผู้เรียนมีลักษณะนิสัยใฝ่รู้และมีความฉลาดด้านปัญญา (IQ) อารมณ์ (EQ) และจริยธรรม (MQ) มากขึ้นเป็นไปตามที่สังคมและผู้ใช้บัณฑิตต้องการ
2. ด้านผู้สอน ลดบทบาทการสอนลงโดยปรับวิธีการสอนเป็นผู้ชี้แนะและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ด้วยตนเองและให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนมากขึ้น

3. ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นไปในลักษณะที่เน้นการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน มีวิธีการจัดที่หลากหลายรูปแบบ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการคิด มีการใช้สื่อในการเรียนการสอนมากขึ้น นำแนวคิดแบบภูมิปัญญาไทยเข้ามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างมีความสุข มีผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึที่ดีต่อการเรียนรู้และการใฝ่รู้

4. ด้านหลักสูตร มีการจัดหลักสูตรที่หลากหลายตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ตรงตามความต้องการและความเหมาะสมของผู้เรียน มีความทันสมัยเนื่องจากได้รับการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง

5. ด้านผู้บริหาร ให้ความสำคัญในการจัดการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น มุ่งเน้นการจัดการเชิงคุณภาพมากกว่าเชิงปริมาณ

6. ด้านสภาพแวดล้อม การจัดการด้านสภาพแวดล้อมที่ดีช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างนิสัยในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

7. ด้านบริหารและการจัดการ สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งจะมีการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพซึ่งส่งผลให้กระบวนการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและมีการพัฒนาคุณภาพสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

7.3 ด้านอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์เป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในการจัดการศึกษา เพราะเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุผล เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาการโดยรอบด้านขึ้นในตัวผู้เรียน อาจารย์ผู้สอนจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ มีความรู้เรื่องเทคนิคการสอนและระเบียบวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและความทรงจำได้ดี เข้าใจด้านจิตวิทยาแห่งการเรียนรู้ และจิตวิทยาสังคมสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้จะต้องเป็นผู้มีความรู้ด้านวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมของชุมชนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้เรียนโดยสอดคล้องกับสังคมนั้น (ภิญโญ สารร. 2519 : 178) อาจารย์จะต้องตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตน พัฒนาตนเอง พัฒนาบุคลิกภาพ มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ เข้าใจวิชาชีพในระดับอุดมศึกษาและปฏิบัติการกิจให้ครบถ้วนทุกประการ เพื่อสร้างความเป็นเลิศในศาสตร์และความเป็นเลิศของบัณฑิต

(วัลลภา เทพหัสติน ณ อยุธยา. 2544ค : 9) ดังนั้นอาจารย์จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพตรงตามเป้าหมาย คุณภาพหมายรวมถึงคุณวุฒิ ประสบการณ์ ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ความมีวัฒนธรรมและอารยธรรมรวมทั้งการอุทิศตนต่อภาระรับผิดชอบที่กำหนดไว้ด้วย

(อดุลย์ วิริยเวชกุล 2541 : 53) ซึ่งการเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวไม่สามารถพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เป็นศิษย์ได้ แต่การเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตมีความสำคัญเหนือกว่าการเรียนจากตำรา เนื่องจากช่วยให้นิสิตนักศึกษามีโอกาสสัมผัสกับความเป็นจริงมากกว่า ดังนั้น อาจารย์จึงควร

เป็นผู้มีใจกว้าง เข้าใจพัฒนาการของนิสิตนักศึกษา ไม่แบ่งแยกระหว่างวิชาการและกิจกรรม เปิดโอกาสให้ทำกิจกรรมที่หลากหลายตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในห้องเรียน (สุวพร ตั้งสมวรพงษ์. 2542 : 79)

การที่อาจารย์จะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มศักดิ์ศรี และเต็มความภาคภูมิใจนั้นจะต้องมีหลักยึดเพื่อนำตนไปสู่สิ่งที่สูงสุด หรือเป็นอุดมคติของอาชีพ คือ การมีอุดมการณ์ ซึ่งวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543 : 2-5) ได้กำหนดหลักยึดประจำใจทุกขณะที่ประกอบภารกิจ 5 ประการ คือ

1. เต็มรู้ คือมีความรู้รอบรู้ทั้งความรู้ด้านวิชาการและวิชาชีพ ความรู้เรื่องโลก และความรู้เรื่องธรรมะ

2. เต็มใจ คือ ความมีใจเป็นครู รักอาชีพและรักศิษย์

3. เต็มเวลา คือความรับผิดชอบ การทุ่มเทเพื่อการสอนอย่างเต็มที่

4. เต็มคน คือ การพัฒนาตนเองทั้งด้านร่างกายและจิตใจ อารมณ์ สังคม เป็นแบบอย่างที่ดีงามในการแสดงออกทั้งในและนอกห้องเรียน

5. เต็มพลัง คือ การทุ่มพลังสติปัญญาและความสามารถเพื่อการสอน

นอกจากนี้ การเป็นอาจารย์ที่ดีและมีคุณภาพยังต้องเป็นผู้ที่มีความเป็นนักวิชาการ ซึ่งคุณสมบัติของความเป็นนักวิชาการมีดังนี้ คือ

1. ความใฝ่รู้ มีความปรารถนาอยากรู้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวและปรากฏอยู่ในตำรา

2. ฉันทะ หมายถึง ความชอบความพอใจที่มีต่อสิ่งที่เลือกทำ เลือกวิชาที่ตัวเองถนัด ซึ่งจัดว่าเป็นอาชีพของตนเอง

3. ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง แสวงหาความรู้เพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปของการเขียนบทความทางวิชาการ เขียนหนังสือและตำรา

4. ความกล้าหาญ หมายถึง กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นที่ตัวเองเข้าใจว่าถูกต้อง โดยผ่านทางสื่อต่าง ๆ เช่น การบรรยาย การเขียนบทความทางวิชาการ การเรียบเรียงตำรา หรือหนังสือ

5. จรรยาบรรณ หมายถึง ความไม่จงใจที่จะบิดเบือนตรรกศาสตร์ของความคิด เพียงเพื่อค้นคว้าความคิดอื่นที่ตนไม่เห็นด้วย

ส่วนลักษณะของอาจารย์ที่ดีตามความคิดเห็นของเดอริ์ ดูเซีย (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544ก : 55; อ้างอิงจาก De Lucia. 1994) คือ

1. มีความรู้ในเรื่องที่จะสอนดี

2. ให้เกียรติผู้เรียน

3. มีความเป็นกัลยาณมิตร และมีความเอื้ออาทรต่อผู้เรียน

4. ทำบทเรียนให้น่าสนใจ
5. เป็นคนเรียบเรียงสาระของการสอนได้อย่างมีระเบียบต่อเนื่อง

ในฐานะของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย นอกจากภารกิจด้านการสอนแล้ว แม็กเน็นและแม็คเคย์ซี (ศิริกาญจน์ จันทร์เรือง, 2543 : 1; อ้างอิงจาก Magnan, 1989 and McKeachie, 1978) กล่าวว่า อาจารย์ยังต้องมีบทบาทนอกเหนือจากการสอนกระบวนวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นหน้าที่หลักได้แก่

บทบาทที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญ (The Expert) การเป็นผู้สอนในชั้นเรียน เนื่องจากประสบการณ์และความรู้ที่เจตียวจลาคด ไม่ได้หมายความว่าผู้สอนมีความรอบรู้ไปหมดทุกอย่าง ถ้าผู้เรียนถามคำถามในสิ่งที่ผู้สอนตอบไม่ได้ ผู้สอนต้องกลับไปค้นคว้าหรือแนะนำแหล่งค้นคว้าเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบได้

บทบาทที่ 2 ผู้มีอำนาจอย่างเป็นทางการ (The Formal Authority) ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน และตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด

บทบาทที่ 3 ผู้แทนสังคม (The socializing Agent) บทบาทของผู้สอนจะมีมากกว่าการเป็นผู้สอนเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นตัวแทนของคุณค่า ข้อเท็จจริง มาตรฐาน กระบวนการ กิจกรรม และความสนใจในสาขาวิชาของผู้สอนด้วย

บทบาทที่ 4 ผู้อำนวยความสะดวก (The Facilitator) ผู้สอนควรช่วยเหลือผู้เรียน โดยการชี้แนะแหล่งวิทยาการต่าง ๆ แก่ผู้เรียน ให้คำแนะนำแนวทางช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีการพัฒนาตนเอง

บทบาทที่ 5 ผู้เป็นแบบอย่าง (The Role Model) ผู้สอนจะต้องแสดงภาพลักษณ์ที่เหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน ควรแสดงบุคลิกลักษณะและความมั่นใจในตัวเองออกมาในระหว่างการสอน

บทบาทที่ 6 ผู้เป็นมนุษย์ (The Person) พึงระลึกอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นมนุษย์ทั้งในและนอกห้องเรียน ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นและกระตุ้นให้เขาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกอย่างแท้จริงออกมา

การที่จะพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ามาเป็นผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษานั้น ควรจะมีการคัดเลือกบุคคลที่มีลักษณะของครูที่ดี มีคุณลักษณะทางวิชาการดังที่กล่าวและต้องมีความรู้ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ในบทบาทหน้าที่ของการเป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาด้วย จึงจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543 : 37) ได้กำหนดหลักการสอนระดับอุดมศึกษาไว้ดังนี้

1. รู้จักวางแผนการสอน คือ ทำประมวลรายวิชา ทำแผนการสอนรายวัน เพื่อได้เตรียมการสอน วิธีการและสาระอย่างถูกต้องสมบูรณ์
2. รู้จักวิธีการสอนหลายแบบ และรู้จักเลือกวิธีการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสาระของเนื้อหาวิชาที่สอน

3. รู้จักผู้เรียน ผู้สอนควรรู้จักผู้เรียนเพื่อทราบภูมิหลัง พื้นฐานความสนใจและเพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรต่อกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอน
4. รู้จักใช้อุปกรณ์ ผู้สอนควรรู้จักใช้อุปกรณ์ที่จะใช้เป็นเครื่องช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น
5. รู้จักทรัพยากรมนุษย์ รู้จักแหล่งที่จะเชิญผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีความรู้มาเป็นวิทยากรให้ความรู้แก่ศิษย์ของตน
6. รู้จักค้นคว้า รู้จักแหล่งที่จะให้ข้อมูลสำหรับนักศึกษาค้นคว้าหรือแหล่งที่นักศึกษาจะฝึกฝนอาชีพได้
7. รู้จักวิธีประเมินผล การสอนที่ดีควรจะมีการประเมินผลที่ตรงกับวัตถุประสงค์ที่สอนเพื่อทำให้ผู้สอนเข้าใจและปรับปรุงการสอนของตนเองดีขึ้น ผู้ที่สอนแล้วทำให้นักศึกษาชอบตลกมาก ควรพิจารณาตนเองว่าอาจจะเป็นผู้สอนที่ใช้ไม่ได้เลย มากกว่าจะเป็นความผิดของผู้เรียน

สำหรับไพฑูรย์ ลินลารัตน์ (2524 :54) ได้กำหนดวิธีการสอนหลักของอาจารย์ระดับอุดมศึกษาโดยทั่วไปมี 4 แบบคือ

1. การสอนแบบบรรยาย หมายถึง การสอนที่ผู้สอนพูด บอกเล่า หรืออธิบายเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้เรียนฟัง โดยทั่วไปจะเป็นการสื่อความหมายทางเดียว คือจากผู้สอนไปยังผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย นอกจากนั่งฟัง จด และเตรียมตัวสอบ การสอนแบบบรรยายจะให้ได้ผลกับจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาวิชา แนวคิดเบื้องต้น หรือคำนิยามหลัก หรือข้อมูลที่ต้องการอธิบายเพิ่มเติม หรือการอธิบายสรุปความคิดรวบยอด เป็นต้น

2. การสอนแบบอภิปราย หมายถึง การสอนแบบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปรายถกเถียงในเรื่องที่กำลังเรียน เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน การสอนแบบอภิปรายอาจเรียกอีกแบบหนึ่งว่า การสอนแบบกลุ่มย่อย (Small Group Teaching) เพราะทำได้ดีเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่มีจำนวนน้อย ถ้ามีผู้เรียนจำนวนมากเกินไป บทบาทของผู้เรียนต่อการอภิปรายจะมีน้อย หรือมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นได้ไม่เต็มที่ จุดมุ่งหมายหลักของการสอนแบบอภิปรายคือการฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ ประยุกต์ และผสมผสานความรู้หรือสิ่งที่เรียนต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และเป็นการฝึกฝนพัฒนาความสามารถในการแสดงออก เช่น การฟัง การพูด การโต้แย้ง การให้เหตุผล และการอ้างหลักฐานทางวิชาการ

3. การสอนแบบฝึกปฏิบัติ หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่ได้เรียนมาประยุกต์ปฏิบัติกับของจริง ในรูปแบบของห้องทดลอง เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด การสอนแบบฝึกปฏิบัติจะให้ความสำคัญทั้งผู้สอนและผู้เรียน คือ ผู้สอนจะให้เห็นผลการสอนของตนเองในทันทีทันใด จากการทดลองของผู้เรียน และผู้เรียนก็จะสามารถเรียนได้

อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ทันที จุดมุ่งหมายของการสอนแบบฝึกปฏิบัติคือ ให้ผู้เรียนรู้จักและคุ้นเคยกับเครื่องมือและอุปกรณ์ที่สำคัญ รู้จักการวางแผนเตรียมการทดลอง ฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการสังเกต รู้จักประยุกต์หลักการทั่วไปในห้องทดลองกับสถานการณ์อื่นนอกห้องทดลอง

4. การสอนให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หมายถึง การสอนที่มีจุดเน้นอยู่ที่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนกำหนดการศึกษาด้วยตนเอง ให้อิสระในการเรียนรู้ ซึ่งความมีอิสระในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับการตกลงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือบางครั้งอาจมีเกณฑ์ของสถาบันเข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

กาดเซลลา (พนม วัตต์สว่าง, 2542 : 19; อ้างอิงจาก Gadzella, 1974 : 9) ได้วิจัยเรื่องอาจารย์ในอุดมคติของนักศึกษาในวิทยาลัยรัฐวอชิงตันตะวันตก (Western Washington State College) โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่าลักษณะที่สำคัญที่สุดของอาจารย์ในอุดมคติของนักศึกษาตามลำดับความสำคัญ 5 ด้าน ได้แก่

1. มีความสนใจและกระตือรือร้นในวิชาที่สอน
2. สามารถที่จะอธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนในสภาพที่ผู้เรียนมีความแตกต่างกัน
3. มีความรู้ดีทั้งเนื้อหาวิชาและเหตุการณ์ปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอน
4. วัดผลด้วยความรอบคอบและยุติธรรมในการให้เกรด
5. วางแผนการสอน กำหนดหัวข้อการเรียนอย่างมีระบบ ตลอดจนมีรายชื่อหนังสือประกอบการเรียน

ลักษณะอาจารย์ที่นักศึกษาเห็นว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด คือ การที่อาจารย์เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชมรมหรือโครงการต่าง ๆ และทำการวิจัย แต่งตำรา หรือเขียนบทความ ดังที่จันทร์เพ็ญหงส์ทอง (2545 : 33) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามทัศนคติของนิสิตแพทย์ พบว่า อาจารย์เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนเนื่องจากเป็นผู้ให้การสนับสนุน แนะนำ กระตุ้น และเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพได้อย่างเต็มที่ ส่วน วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544ก : 59) ได้สรุปเกี่ยวกับความพร้อมของอาจารย์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ทัศนคติต่ออาชีพ ผู้สอนมีความภูมิใจในความเป็นอาจารย์ รักการสอน มีความสุขที่จะค้นคว้าหาความรู้ และหาวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดี

2. ผู้สอนมีความรู้ในสาระของวิชาที่กำหนดในหลักสูตร ผู้สอนควรเลือกสรร แสวงหาความรู้ เพื่อให้เหมาะสมกับหลักสูตรและระดับของผู้เรียน โดยเฉพาะการพัฒนาความรู้อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับวิชาชีพอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

3. ศาสตร์การสอน ผู้สอนทราบวิธีการสอนหลาย ๆ แบบพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนวิธีการสอน การรู้ศาสตร์การสอนทำให้ผู้สอนรู้วิธีการวางแผนการสอน วิธีการดำเนินการสอน การนำเข้าสู่บทเรียน อย่างน่าสนใจ

4. ผู้สอนมีบุคลิกภาพที่ดี สุขภาพจิตดี ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดความประทับใจ ผู้สอนควรปรับบุคลิกภาพของตนเองให้เหมาะสมกับการเป็นอาจารย์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความศรัทธา เลื่อมใส และสนใจที่จะเรียน

อาจกล่าวได้ว่า อาจารย์ คือผู้ที่เป็นบุคคลสำคัญที่สุดในองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากอาจารย์เป็นผู้ดำเนินการให้การเรียนการสอนบรรลุผล เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน ผู้เรียนจะมีคุณภาพเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรมีการพิจารณาอาจารย์ผู้สอนให้ตรงตามความสามารถและประสบการณ์ และสนับสนุนให้อาจารย์ได้พัฒนาความรู้อย่างสม่ำเสมอ

7.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน

มนุษย์สามารถรับข้อมูลได้เพียง 20% ของสิ่งที่ฟัง และรับข้อมูลได้เพียง 30% ของสิ่งที่เห็น ถ้ารับจากการฟังและเห็นพร้อมกันมนุษย์จะรับได้ถึง 50% ดังนั้นสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้จดจำได้เป็นระยะเวลาอันยาวนานหลังจากผู้สอนได้ถ่ายทอดไปแล้ว (ศิริกาญจน์ จันทน์เรือง. 2543 : 19) ในปัจจุบันนี้สถาบันการศึกษามีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบเพิ่มขึ้น คือการเลือกและหาอุปกรณ์การศึกษามาให้ผู้สอนและผู้เรียนใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด โดยการลงมือทำจริง ๆ หรือได้เห็น ได้ยิน ได้สัมผัส ได้คิด ได้พูดอย่างจริง ๆ ที่เรียกว่าประสบการณ์ตรง (Direct and Purposeful Experience) เป็นการเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุด (ภิญโญ สาร. 2519 : 241) ผู้สอนควรรู้จักเลือกอุปกรณ์ประกอบการสอนให้สอดคล้องกับบทเรียน อุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา ได้แก่ หนังสือ เอกสารประกอบการเรียนการสอน สื่อทัศนูปกรณ์ ของจริง ภาพ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ภาพยนตร์ โทรทัศน์วงจรปิด วีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์ ช่วยสอน การนำเสนอทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544 ก : 13) ดังนั้นสื่อการเรียนการสอนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีคุณภาพยิ่งขึ้น มีความครบถ้วนของเนื้อหา ความมีระบบในการถ่ายทอดที่ดี จะช่วยการรับรู้ของนักศึกษาได้ดี อาจกระทำดังนี้ (ศิริกาญจน์ จันทน์เรือง. 2543 : 19)

1. ส่งเสริมและกระตุ้นให้มีการใช้สื่อการเรียนการสอนมากขึ้น
2. มีระบบการพัฒนาและการผลิตสื่อประจำวิชา
3. จัดให้มีกระบวนการบริการสื่อในรูปแบบต่าง ๆ
4. มีระบบการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อ

และวาสนา ชาวหา (2533 : 15) ได้สรุปประโยชน์ของสื่อการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้คุณภาพการเรียนรู้ดีขึ้น เกิดความชัดเจนต่อผู้เรียน และมีความคิดรวบยอดเดียวกัน
2. ช่วยให้การเรียนรู้ได้มากในเวลาจำกัด
3. เพิ่มความสนใจในกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น มีส่วนร่วมในการเรียนเป็นอย่างดี
4. ช่วยเพิ่มพูนความจำ จดจำสิ่งที่ควรจำไว้ได้นาน
5. ส่งเสริมการคิด การแก้ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน
6. ขจัดปัญหาในการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่มีข้อจำกัดต่าง ๆ

นอกจากนี้สุพัตรา คุณากาญจน์ (2542 : 51) ได้กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอนว่าไม่จำเป็นต้องเป็นสื่อที่มีราคาแพงเสมอไป แต่ควรเน้นความเหมาะสมและประสิทธิภาพการใช้นามากกว่าส่วนนาราวดี ศิริโรจน์ (2543 : 103) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า มีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์ อาจเป็นเพราะอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนยังบริการให้แก่อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาไม่เพียงพอ เช่น เครื่องบันทึกเสียง แถบบันทึกเสียง ขำรดไม่มีการปรับปรุงหรือซ่อมแซมให้ดีขึ้น

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ได้รับประสบการณ์จริง และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานจริง เมื่อสำเร็จการศึกษา สถาบันการศึกษาจึงต้องสนับสนุนสื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นให้เพียงพอ

ประมุข กอรปสิริพัฒน์ และสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ (2522 : 90-91) ได้แบ่งประเภทของสื่อการเรียนการสอนไว้ 3 ลักษณะคือ

1. เครื่องมือหรืออุปกรณ์การสอน (Hardware) ได้แก่ สื่อขนาดใหญ่ที่เป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษา การจัดทำต้องใช้เทคนิคการทำที่สลับซับซ้อนซึ่งส่วนมากเป็นอุปกรณ์ไฟฟ้า อาทิเช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพทึบ เครื่องบันทึกเสียง วิทยุ เครื่องรับโทรทัศน์
2. วัสดุ (Software) ได้แก่ สื่อขนาดเล็กทั้งหลายหรือเป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่จัดทำได้โดยง่ายและนำไปใช้ได้สะดวก เช่น फिल्मสไลด์ แผนภาพโปร่งแสง แผนภูมิ รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

3. เทคนิคหรือวิธีการ (Techniques or Methods) ได้แก่ การใช้เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ อันเป็นกรรมวิธีที่เป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้แก่ผู้เรียน เช่น นิทาน เพลง การเล่นเกมบทบาทสมมติ ละคร นวน การจัดนิทรรศการ การพาไปศึกษานอกสถานที่ การสาธิต การทดลอง เป็นต้น ซึ่งกรรมวิธีในการใช้สื่อดังกล่าวอาจต้องใช้สื่อประเภทที่ 1 และ 2 เข้ามาร่วมด้วย

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 382 –383) ได้แบ่ง สื่อการเรียนการสอนออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1. สื่อประเภทวัสดุ (Materials of Software) ได้แก่ สื่อเล็ก (Small Media) ที่ทำหน้าที่เก็บความรู้ในลักษณะของภาพ เสียง และอักษร ในรูปแบบต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 วัสดุที่เสนอความรู้ได้จากตัวมันเอง ได้แก่ หนังสือเรียนหรือตำรา ของจริง นวนจำลอง ภาพยนตร์ แผนที่ ป้ายนิเทศ เป็นต้น

1.2 วัสดุที่ต้องอาศัยสื่อประเภทเครื่องกลไก (Hardware) เป็นตัวนำเสนอความรู้ ได้แก่ ภาพยนตร์ แผ่นสไลด์ ฟลิ์มสตริป เทปบันทึกเสียง รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ เป็นต้น

2. สื่อประเภทเครื่องมืออุปกรณ์ (Hardware) ได้แก่ สื่อใหญ่ (Big Media) ที่เป็นตัวกลางหรือทางผ่านของความรู้ถ่ายทอดไปยังผู้เรียน สื่อประเภทนี้ตัวของมันเองแล้วแต่ไม่มีประโยชน์ในการสื่อความหมายเลย ถ้าไม่มีความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ มาป้อนผ่านเครื่องกลไกเหล่านี้ ดังนั้นสื่อประเภทนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยสื่อประเภทวัสดุ (Software) สื่อการเรียนการสอนประเภทนี้ ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับวิทยุ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพนิ่ง เป็นต้น

3. สื่อประเภทเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ (Techniques or Methods) ตัวกลางในกระบวนการเรียนการสอน บางครั้งจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เทคนิคหรือวิธีการได้แก่ การสาธิต การทดลอง การแสดงละคร การศึกษานอกสถานที่ นิทรรศการ ตลอดจนเทคนิคในการเสนอบทเรียนด้วยสื่อประเภทวัสดุและเครื่องมือ เป็นต้น

7.5 ด้านการประเมินผล

การประเมินการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดการประเมินผู้เรียนไว้ใน มาตรา 26 ว่า “ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม และการทดสอบ ควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ และรูปแบบการศึกษา” ซึ่งปรับเปลี่ยนไปจากเดิมที่เน้นวัดความรู้และความจำทางด้านเนื้อหา มาเป็นการประเมินซึ่งมุ่งเน้นผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็น

สำคัญ โดยต้องวัดและประเมินให้ครอบคลุมทุกด้าน ทั้งในส่วนของกระบวนการและผลงาน ทั้งด้าน ความรู้ ความรู้สึก และทักษะการแสดงออกทุกด้านและประเมินตามสภาพจริง สามารถประเมิน ระหว่างการเรียนการสอนและประเมินสรุปรวม ขั้นตอนในการประเมิน สรุปได้ดังนี้ (คณะอนุกรรมการ ปฏิรูปการเรียนรู้. 2543 : 65)

1. กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการประเมิน
 2. พิจารณาขอบเขต เกณฑ์ วิธีการ และสิ่งที่จะประเมิน เช่น
 - การประเมินพัฒนาการด้านศิลปะและดนตรี คณิตศาสตร์ ภาษา วิทยาศาสตร์ พัฒนาการทางร่างกาย พัฒนาการของบุคลิกภาพ เป็นต้น
 - ขอบเขตที่จะประเมิน เช่น ด้านความรู้ ทักษะ ความรู้สึก และคุณลักษณะ เป็นต้น
 3. พิจารณากำหนดองค์ประกอบและผู้ประเมินว่ามีใครบ้างที่จะเป็นผู้ประเมิน เช่น นักเรียน ประเมินตนเอง เพื่อนนักเรียน ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ชุมชน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ประเมิน
 4. เลือกใช้เทคนิคและเครื่องมือในการประเมินหลากหลายเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และ เกณฑ์ในการประเมิน เช่น การทดสอบ การสัมภาษณ์ การบันทึกพฤติกรรม แบบสำรวจความคิดเห็น บันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง แฟ้มสะสมงาน ฯลฯ
 5. กำหนดเวลาและสถานที่ที่จะประเมิน เช่น ประเมินระหว่างนักเรียนทำกิจกรรม ระหว่าง การทำงานกลุ่ม/โครงการ วันใดวันหนึ่งของสัปดาห์ เหตุการณ์/งานพิเศษ ฯลฯ
 6. วิเคราะห์ผลและจัดการข้อมูลการประเมิน ได้แก่ รายการกระบวนการแฟ้มสะสมงาน การ บันทึกข้อมูล ฯลฯ
 7. สรุปผลการประเมินเพื่อพัฒนาและปรับปรุงข้อบกพร่องการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน รวมทั้ง ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน ในกรณีที่เป็นการประเมินสรุปรวมเพื่อพิจารณาตัดสินใจเลื่อนชั้น โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดให้ นำผลการประเมินระหว่างเรียนมาประกอบการพิจารณาด้วย
- การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ซึ่งมีวิธีการ ในการปฏิบัติ ดังนี้ (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2544 : 67)
1. การตัดสินใจก่อนเริ่มต้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประเมินจาก
 - 1.1 การทบทวนศึกษาหลักสูตร แผนการสอน ตำรา หนังสือที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์ การ ประเมินผลที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้
 - 1.2 การสังเกต จัดบันทึกผู้เรียนในระหว่างชั้นเรียน พุดคุยกับครูคนอื่นที่เคยสอนผู้เรียน มาก่อน คະแนนผลการทดสอบต่าง ๆ เกรดของผู้เรียน ข้อมูล ภูมิหลังของครอบครัวผู้เรียน

1.3 การสังเกต แรงจูงใจ ความสนใจ ความเชื่อ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะสอน การสังเกตท่าทีความรู้สึกของผู้เรียนต่อหัวข้อการเรียนรู้ ผลการสอบก่อนเรียน ผลการประเมินเดิมของครูผู้สอน

1.4 การสำรวจทบทวนกิจกรรมชนิดต่าง ๆ ที่ครูใช้มาก่อนว่าสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ดีหรือไม่ วิเคราะห์ลำดับขั้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ สำรวจทบทวนผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ ที่ได้ทำกิจกรรมดังกล่าว

1.5 สำรวจทบทวนเป้าหมายการศึกษาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ศึกษาทบทวนคำถามที่ผู้เรียนควรสามารถตอบได้ ศึกษาทบทวนทักษะการคิดและการปฏิบัติที่ผู้เรียนควรสามารถปฏิบัติได้หลังเกิดการเรียนรู้แล้ว สังเกตผู้เรียนตามความต้องการเรียนรู้พิเศษและความต้องการทางสังคม การสังเกตและจดจำพฤติกรรมผู้เรียนในช่วงกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านมา

2. การตัดสินใจในช่วงระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประเมินจากการสังเกตผู้เรียนในช่วงทำกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนตอบคำถามของครูหรือไม่ สังเกตปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน

3. การวินิจฉัยลักษณะความผิดพลาดของผู้เรียน หรือความคิดที่ผิดพลาดที่ผู้เรียนใช้คิดค้นหาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิธีอื่น ๆ ระบุผู้เรียนคนที่ไม่ร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

4. การสังเกตและประสบการณ์ในอดีตเกี่ยวกับปริมาณและชนิดของการประเมินผู้เรียนที่มีความต้องการแตกต่างกัน การทำการบ้านและผลสอบย่อย การสัมภาษณ์ผู้เรียน การสังเกตและตรวจสอบผลงานที่ทำสำเร็จเรียบร้อยแล้ว สอบถามความเข้าใจของผู้เรียน การบ้านของผู้เรียน ผลการทดสอบและสอบย่อย ๆ

5. การตัดสินใจหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประเมินจากการใช้แบบทดสอบในชั้นเรียน ผลงานของโครงการระยะยาว การสังเกต การสัมภาษณ์ผู้เรียน ผลการทดสอบด้วยข้อสอบที่ครูสร้างขึ้น

6. การสังเกตการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของผู้เรียนแต่ละคน ศึกษาทบทวนผลการทดสอบด้วยแบบทดสอบมาตรฐานด้านผลสัมฤทธิ์ และด้านความถนัด ศึกษาทบทวนสารสนเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของครอบครัว

7. การดูผลจากกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน สอบย่อย การทดสอบ โครงการในชั้นเรียน รายงานผลการทดลองในห้องปฏิบัติการ การสังเกตเกี่ยวกับระดับผลสัมฤทธิ์ตามจุดหมายการเรียนรู้ที่ต้องการประเมิน ความรู้ที่เป็นผลเกิดขึ้นในช่วงระยะสั้นหรือช่วงระยะยาว

8. การสรุปผลการปฏิบัติในชั้นเรียนตามจุดหมายการเรียนรู้ที่สำคัญ สรุปผลการตอบข้อคำถามที่สำคัญที่คัดเลือกจากแบบทดสอบมาตรฐาน สรุปผลจากระดับความชอบกิจกรรม และเนื้อหาในบทเรียน

9. การสรุปความสนใจของผู้เรียน และปฏิบัติต่อกิจกรรมและเนื้อหาการเรียนรู้ สรุปผลสัมฤทธิ์ในชั้นเรียนจากแบบทดสอบในชั้นเรียน ตามหลักสูตร และสรุปผลการตอบในชั้นเรียนจากเนื้อหาที่คัดเลือกจากแบบทดสอบมาตรฐานอื่น ๆ

วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542 : 1) ได้เรียบเรียงความหมายของคำว่า การวัดและประเมินผล การเรียนไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับครู อาจารย์ ในการจัดการเรียนการสอน เพราะนอกจากจะเป็นกระบวนการประเมินความรู้ ความสามารถของผู้เรียนแล้วยังเป็นกระบวนการในการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานของตนว่าบรรลุตามเป้าหมายหรือไม่เพียงใด ดังนั้น ครู อาจารย์ ผู้สอนในทุกระดับชั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจและสามารถดำเนินการในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง ดังที่ อีเบล (วิราพร พงศ์อาจารย์. 2542 : 1 ; อ้างอิงจาก Eble. 1990) กล่าวไว้ว่าคำว่า "การวัด" หมายถึงกระบวนการในการกำหนดจำนวนให้กับคุณลักษณะต่าง ๆ เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างของคุณลักษณะของบุคคลหรือสิ่งของนั้น ๆ ส่วนบราวน์ (วิราพร พงศ์อาจารย์ 2542 : 1 ; อ้างอิงจาก Borwn. 1983) เมเลน และ เลห์มามัน (วิราพร พงศ์อาจารย์. 2542 : 1 ; อ้างอิงจาก Mehrens & Lehmann. 1991) ได้ให้ความหมายของคำว่า "การประเมินผล" ไว้ว่า เป็นการพิจารณาลงความเห็น ตัดสิน หรือสรุปเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งที่วัดได้โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้นในทางการศึกษา คำว่าการวัดผลและประเมินผลเรียนจึงเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม หรือคุณลักษณะใด ๆ ของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยเป็นผลมาจากการได้รับการศึกษา ดังที่ อีเบล และ ฟริสบี (วิราพร พงศ์อาจารย์. 2542 : 2 ; อ้างอิงจาก Ebel & Frisbie. 1991) ส่วนแพน (วิราพร พงศ์อาจารย์ 2542 : 42 ; อ้างอิงจาก Payne. 1992) ได้ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า เป็นวิธีการหรือกระบวนการที่กำหนดตัวเลขหรือคะแนนหรือรายละเอียดของคุณลักษณะด้านพัฒนาการทางสมอง ร่างกาย จิตใจ และสังคม ของผู้เรียนที่แสดงออกมาโดยจะต้องดำเนินการอย่างมีระบบแบบแผน และกฎเกณฑ์ที่เชื่อถือได้กล่าวสรุปว่า การวัดผลการเรียนเป็นกระบวนการที่มุ่งค้นหาระดับที่แสดงถึงปริมาณของคุณลักษณะหนึ่งในตัวบุคคลหรือสิ่งของหรือเหตุการณ์

องค์ประกอบที่สำคัญของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา คือ จะต้องอาศัยเครื่องมือวัดอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลาย ๆ อย่างประกอบกัน ถ้าปราศจากเครื่องมือวัดย่อมไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งนั้นมีปริมาณเท่าไร ดังนั้น เครื่องมือวัดที่ดีจึงนับได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญของการวัด ถ้าเครื่องมือขาดคุณภาพย่อมทำให้ผลการวัดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง ดังนั้นการวัดผลการศึกษาจึงเป็น

กระบวนการที่ใช้เครื่องมือวัดไปกระทำต่อสิ่งที่วัดเพื่อให้ได้ผลของการวัดออกมาในลักษณะของข้อมูลหรือตัวเลข

8. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

นายสุรวีร์ เพ็ชรเพชรเลิศ (2544 : 67) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่านิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลอยู่ในระดับมาก นิสิตที่ชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นางเพ็ชรรัตน์ ขวัญสังข์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาพินิจคดีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการเซตุน ใน 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา หลักสูตร ด้านวิธีสอน ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดผล เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียน โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ กลุ่มวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประสบการณ์จากคอมพิวเตอร์ พบว่า

1. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพินิจคดี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านการวัดผล มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ด้านวิธีสอน ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการสอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพินิจคดี โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตร และด้านครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านวิธีสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนที่กลุ่มวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาพิมพ์ดีด โดยรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านวิธีสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นางสาวอารีย์ ขุนชิต (2545 : 59-60) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน แผนการเรียนพาณิชย์กรรม ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพุทธจักรวิทยา พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนแผนการเรียนพาณิชย์กรรม โดยรวมและรายด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก นักเรียนที่มีเพศต่างกัน และอาชีพผู้ปกครองแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการจัดการเรียนการสอนแผนการเรียนพาณิชย์กรรมโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จารุพันธ์ จิวรัตน์. (2546 : บทคัดย่อ.) บรรณนิทัศน์เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำความรู้ที่ได้ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอันนำไปสู่การเป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

2. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำความรู้ที่ได้ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอันนำไปสู่การเป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

3. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีหลักการสำคัญ คือ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ครอบคลุมประกอบ 4 ด้าน คือ ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เกิดประสบการณ์จากการจากการลงมือกระทำกิจกรรม

4. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีวิธีการสอนหลากหลาย ครูผู้สอนสามารถเลือกวิธีการสอนและเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อใช้กับผู้เรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาจุดประสงค์ของการเรียนรู้

ระวีวรรณ อยู่สำราญ. (2545 : 68) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรี บริหารธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

8.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไดส์ส (Dyess. 1982 : 4702 – A) ได้ศึกษาติดตามผลนักศึกษาบริหารธุรกิจ ปี ค.ศ. 1977 – 1981 ของวิทยาลัยซานจาซโต เพื่อศึกษาการเรียนการสอนที่วิทยาลัยจัดขึ้นนั้น นักศึกษาสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานเพียงใด โดยใช้แบบสอบถามกับผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 227 คน

ผลการศึกษาพบว่าวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอน เพื่อเตรียมตัวออกไปประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะวิชาทางด้าน การเก็บข้อมูลตัวเลขโดยไม่ใช้เครื่องคำนวณการเงินและงานเก็บบันทึก ส่วนวิชาที่จัดการเรียนการสอนเพื่อเตรียมตัวออกไปประกอบอาชีพที่มีความแตกต่างกัน ได้แก่ พิมพ์ดีด การบอกค่า และการใช้เครื่องมือการสื่อสารด้วยภาษางานธุรการทั่วไป และการทำงานบริหารธุรกิจโดยตรง ทักษะที่ผู้สำเร็จการศึกษาต้องการให้เพิ่มในหลักสูตร ได้แก่ การพิมพ์ต้นฉบับทางสถิติ ทักษะทางไวยากรณ์ ทักษะการเว้นวรรคตอน เทคนิคการเขียนรายงาน และการคัดเลือกคนเข้าทำงาน และผู้สำเร็จการศึกษานำความรู้ความสามารถที่ได้ศึกษาไปใช้ในการทำงานได้ดี มีบางวิชาเท่านั้นที่ควรปรับปรุงและเพิ่มเติมตามต้องการของหน่วยงาน

อิบราฮิม (Ibrahim. 1989 : 863) ได้ทำการศึกษาผลสะท้อนกลับเพื่อการประเมินผลการศึกษาตามหลักสูตรโปรแกรมวิชาการธนาคาร ระดับอนุปริญญาของสถาบันเทคโนโลยี มารา (MARA Institute of Technology) ประเทศมาเลเซียเกี่ยวกับรายวิชาต่าง ๆ ที่ผู้สำเร็จการศึกษารับการเรียนรู้ซึ่งสัมพันธ์และเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน การฝึกประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์และเพียงพอต่อการทำงาน และระดับความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน โดยใช้วิธีการติดตามผลของผู้สำเร็จการศึกษา ตามหลักสูตรโปรแกรมวิชาการธนาคาร จากสถาบันเทคโนโลยีมารา ระหว่างเดือนพฤษภาคม 1985 – เดือนธันวาคม 1987 จำนวน 164 คน ใช้แบบสอบถามซึ่งมีข้อความเกี่ยวกับรายวิชาที่ต้องการศึกษา การฝึกประสบการณ์ และการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัย จะเป็นแนวทางในการพิจารณาตัดสินใจแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรนี้ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้สำเร็จการศึกษา เห็นว่ารายวิชาและเนื้อหาสาระทั้งหมด มีความสำคัญหรือค่อนข้างสำคัญต่อการปฏิบัติงาน
2. ความเพียงพอของรายวิชาที่ผู้สำเร็จการศึกษาต้องการศึกษาอยู่ในระดับดี
3. ผู้สำเร็จการศึกษา จำนวนร้อยละ 80.4 เห็นว่าการฝึกประสบการณ์มีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน และต้องการให้มีการฝึกประสบการณ์มากยิ่งขึ้น

4. ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน เห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการทำงานประจำวัน ในจำนวนร้อยละ 98.2 ต้องใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและจำนวนร้อยละ 95.10 ต้องการทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 242 คน จำแนกเป็น

วิชาเอกการเงินและการธนาคาร	จำนวน	126	คน
ระดับชั้นปีที่ 2	จำนวน	41	คน
ระดับชั้นปีที่ 3	จำนวน	42	คน
ระดับชั้นปีที่ 4	จำนวน	43	คน
วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม	จำนวน	116	คน
ระดับชั้นปีที่ 2	จำนวน	43	คน
ระดับชั้นปีที่ 3	จำนวน	35	คน
ระดับชั้นปีที่ 4	จำนวน	38	คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อทราบความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 รวมทั้งสิ้น 242 คน ตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสอบถามความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ ในการสร้างแบบสอบถามเป็นรายชื่อให้ครอบคลุมความมุ่งหมายทุกระดับความคิดเห็นทั้ง 5 ด้าน

2. สร้างแบบสอบถาม ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านหลักสูตร จำนวน 10 ข้อ ด้านการเรียนการสอน จำนวน 10 ข้อ ด้านอาจารย์ผู้สอน จำนวน 10 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอน จำนวน 8 ข้อ และด้านการประเมินผล จำนวน 9 ข้อ รวมทั้งสิ้น 47 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้

ครอบคลุมความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 5 ด้าน

3. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบ เพื่อ พิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพิศ ลิ้มไทย อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์, รองศาสตราจารย์สมรัตน์ เลิศมหาฤทธิ์ ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความชัดเจนของภาษา โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความนั้นไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด

จากนั้นบันทึกผลคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำมาหาค่า ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เลือกข้อคำถามที่มีค่าเท่ากับ 0.66 – 1.00 ได้ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 47 ข้อ

5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตระดับปริญญาตรี ระดับชั้นปีที่ 2 ถึง ระดับชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการ การท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีนิตติตอบแบบสอบถามสมบูรณ์ครบถ้วนทั้งฉบับ จำนวน 30 คน เหตุผลที่เลือกมหาวิทยาลัยศรีปทุมเพราะว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่มีวิชาเอกการเงินและ การธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม ในระหว่างวันที่ 29 – 30 มกราคม 2550 แล้วนำผลที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องแบบ สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach 1972 : 126) และได้ค่า ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.9469

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นแล้วเสนอคณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ตรวจสอบขอความเห็นชอบเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

7. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยกับนิสิตที่ กำลังศึกษาอยู่หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ระดับชั้นปีที่ 2 ถึงระดับชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการเงินและ การธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ในระหว่างวันที่ 5 – 17 กุมภาพันธ์ 2550

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตคณบดี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ เก็บข้อมูลจากนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. นำแบบสอบถาม จำนวน 242 ฉบับ พร้อมหนังสือแนะนำตัวเพื่อติดต่อขอความร่วมมือ การเก็บข้อมูลจากนิสิตระดับปริญญาตรี จากอาจารย์ผู้สอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผู้วิจัยได้ชี้แจงนิสิต เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถามก่อน จากนั้นควบคุมการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ที่คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระหว่างวันที่ 5 – 17 กุมภาพันธ์ 2550 ได้รับแบบสอบถามคืนมา มีความสมบูรณ์ทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังจากนั้น นำข้อมูลของแบบสอบถามแต่ละชุดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ตรวจสอบความสมบูรณ์ ตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม โดยกำหนดน้ำหนักการให้คะแนน เป็น 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

2. ในการประมวลข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 11.5 For Windows โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ตรวจให้คะแนน ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากแบบสอบถามตอนที่ 2 และวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของนิสิตเป็นรายด้าน รายข้อ โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง	ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเหมาะสมปานกลาง /
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง	ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3. วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจำแนกตามตัวแปร คือ เพศ และวิชาเอก โดยใช้การทดสอบค่า (t – test)

4. วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยจำแนกตามตัวแปร คือ ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้ LSD (Least Significant Difference)

5. นำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด เกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ระดับชั้นปีที่ 2 ถึงระดับชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล มาหาความถี่ของผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (บุญเขต ภิญโญอนันตพงษ์.2549:16)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลที่ต้องการจะศึกษา

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (บุญเขต ภิญโญอนันตพงษ์.2549:17)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละระดับยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาความเที่ยงตรงเชิงพินิจของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร

(บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2549 : 1)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม
	R	แทน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็น โดยใช้สัมประสิทธิ์

แอลฟา α - Coefficient (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2549 : 14)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ	α	=	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	K	=	แทน	จำนวนส่วนย่อยหรือจำนวนข้อคำถามของเครื่องมือวัด
	S_i^2	=	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละส่วนย่อยหรือแต่ละข้อ
	S_x^2	=	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับของเครื่องมือวัด

3. สถิติทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ใช้ t-test for independent samples โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546 : 165)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
	\bar{X}_1, \bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยใช้สูตรของ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546 : 236)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน F - distribution
	MS_B	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_W	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงใช้ LSD (Least Significant Difference) เพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างรายคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายของข้อมูล และการแปรผลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	=	จำนวนนิสิตในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	=	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	=	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	=	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	=	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
P	=	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
df	=	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	=	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	=	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Squares)
*	=	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	=	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอนตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผลเป็นรายด้าน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านการประเมินผล จำแนกตาม เพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 4 รวบรวมข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยเสนอเป็นความถี่ประกอบความเรียงจากคำถามปลายเปิดที่ได้รับทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเสนอในรูปของค่าความถี่และค่าร้อยละ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละทั่วไปของนิสิต จำแนกตามเพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สถานภาพ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	61	25.20
1.2 หญิง	181	74.80
รวม	242	100
2. วิชาเอก		
2.1 การเงินและการธนาคาร	125	51.70
2.2 การจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม	117	48.30
รวม	242	100
3. ระดับชั้นปี		
3.1 ระดับชั้นปีที่ 2	89	36.80
3.2 ระดับชั้นปีที่ 3	72	29.80
3.3 ระดับชั้นปีที่ 4	81	33.50
รวม	242	100

ตาราง 1 (ต่อ)

สถานภาพ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
4. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
4.1 2.00 – 2.50	16	6.60
4.2 2.51 – 3.00	97	40.10
4.3 3.01 – 4.00	129	53.30
รวม	242	100

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 242 คน ส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิง คิดเป็นร้อยละ 74.80 มีวิชาเอกการเงินและการธนาคาร คิดเป็นร้อยละ 51.70 อยู่ระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 36.80 และมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.01 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 53.30

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยจำแนกตาม เพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2 – 7

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านหลักสูตร	3.45	0.57	ปานกลาง
ด้านการเรียนการสอน	3.40	0.55	ปานกลาง
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.54	0.55	มาก
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.20	0.63	ปานกลาง
ด้านการประเมินผล	3.58	0.55	มาก
รวม	3.43	0.47	ปานกลาง

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผล ตามลำดับ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านหลักสูตร โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ด้านหลักสูตร	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติงานที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน	3.76	0.71	มาก
2	เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	3.50	0.77	ปานกลาง
3	เนื้อหาของหลักสูตรทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพธุรกิจปัจจุบัน	3.53	0.75	มาก
4	เนื้อหาของหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางธุรกิจ	3.40	0.81	ปานกลาง
5	เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรทางด้านการบริหารธุรกิจ	3.58	0.78	มาก
6	เนื้อหาของหลักสูตรช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ผู้เรียนที่จะไปปฏิบัติงานทางธุรกิจ	3.38	0.80	ปานกลาง
7	มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสร้างอาชีพ และพัฒนาอาชีพทางธุรกิจให้ก้าวหน้า	3.41	0.85	ปานกลาง
8	เนื้อหาแต่ละรายวิชามีความต่อเนื่องและสอดคล้องสัมพันธ์กัน	3.44	0.80	ปานกลาง
9	หลักสูตรบริหารธุรกิจ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดได้เหมาะสมตรงตามความสนใจของนิสิต	3.24	0.83	ปานกลาง
10	จัดเนื้อหาวิชาได้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน	3.26	0.74	ปานกลาง
	รวม	3.45	0.57	ปานกลาง

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียน การสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก คือ มุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้มีความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติงานที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน เนื้อหาของหลักสูตร ทันทสมัยและเหมาะสมกับสภาพธุรกิจปัจจุบัน และเนื้อหาหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของ หลักสูตรทางด้านการบริหารธุรกิจ และข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง คือ เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เนื้อหาของหลักสูตรส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางธุรกิจ เนื้อหาของหลักสูตรช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ ผู้เรียนที่จะไปปฏิบัติงานทางธุรกิจ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสร้างอาชีพ และพัฒนาอาชีพทางธุรกิจให้ ก้าวหน้า เนื้อหาแต่ละรายวิชามีความต่อเนื่องและสอดคล้องสัมพันธ์กัน หลักสูตรบริหารธุรกิจ ของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดได้เหมาะสมตรงตามความสนใจของนิสิต และจัดเนื้อหาวิชาได้ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ด้านการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	มีการชี้แจงแผนการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อเริ่มสอน	3.81	0.67	มาก
2	เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน	3.64	0.66	มาก
3	จัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียน ใช้หลักการเหตุผลเป็นการคิดวิเคราะห์ทางธุรกิจมากกว่าการจำ	3.35	0.82	ปานกลาง
4	เน้นจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางบริหารธุรกิจต่อกัน	3.30	0.79	ปานกลาง
5	ผู้สอนจัดหาหรือเชิญวิทยากรที่เกี่ยวข้องทางบริหารธุรกิจ ให้ความรู้ได้อย่างเหมาะสม	3.36	0.80	ปานกลาง
6	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงทางธุรกิจ	3.20	0.91	ปานกลาง
7	มีการจัดกิจกรรมศึกษาดูงานนอกสถานที่เกี่ยวกับหน่วยงานทางบริหารธุรกิจ	3.34	0.91	ปานกลาง
8	เลือกใช้วิธีการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.41	0.73	ปานกลาง
9	ยกตัวอย่างเปรียบเทียบและมีกรณีศึกษาทางบริหารธุรกิจประกอบการเรียนการสอน	3.36	0.76	ปานกลาง
10	ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเชิงบริหารธุรกิจ	3.25	0.78	ปานกลาง
	รวม	3.40	0.55	ปานกลาง

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์พบว่านิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียน การสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก คือข้อ มีการชี้แจง แผนการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อเริ่มสอน และเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนการสอน ส่วนข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง คือ จัดการเรียนการ สอนโดยให้ผู้เรียน ให้ความสำคัญเหตุผลเป็นการคิดวิเคราะห์ทางธุรกิจมากกว่าการจำ เน้นจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางบริหารธุรกิจต่อกัน ผู้สอน จัดหาหรือเชิญวิทยากรที่เกี่ยวข้องทางบริหารธุรกิจ ให้ความรู้ได้อย่างเหมาะสม จัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงทางธุรกิจ มีการจัดกิจกรรมศึกษาดูงานนอกสถานที่เกี่ยวกับหน่วยงาน ทางบริหารธุรกิจ เลือกใช้วิธีการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ยกตัวอย่างเปรียบเทียบและมี กรณีศึกษาทางบริหารธุรกิจ ประกอบการเรียนการสอน และให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความ คิดเห็นในเชิงบริหารธุรกิจ

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านอาจารย์ผู้สอน โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ด้านอาจารย์ผู้สอน	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	สามารถใช้เทคนิคและวิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน	3.48	0.76	ปานกลาง
2	อุทิศเวลาให้กับนิสิตนอกเหนือจากในชั้นเรียน	3.44	0.85	ปานกลาง
3	มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี	3.67	0.75	มาก
4	มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอนเสมอ	3.69	0.76	มาก
5	อาจารย์ผู้สอนใช้ภาษาพูดเหมาะสม ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่ายขณะที่ทำการสอน	3.68	0.67	มาก
6	สนใจ เอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียน	3.61	0.76	มาก
7	กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และมีความคิดสร้างสรรค์ทางบริหารธุรกิจ	3.50	0.70	ปานกลาง
8	ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียน ผู้สอนได้ควบคุมดูแลและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด	3.39	0.77	ปานกลาง
9	ผู้สอนได้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมที่จะต้องนำไปใช้ในการบริหารธุรกิจ ให้แก่นิสิต	3.45	0.80	ปานกลาง
10	ผู้สอนหาความรู้และข่าวสาร ข้อมูลใหม่ ๆ จากแหล่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านบริหารธุรกิจมาสอนอย่างสม่ำเสมอ	3.59	0.70	มาก
	รวม	3.54	0.55	มาก

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านอาจารย์ผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก คือข้อ มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอนเสมอ อาจารย์ผู้สอนใช้ภาษาพูดเหมาะสม ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่ายขณะที่ทำการสอน สนใจ เอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียน และผู้สอนหาความรู้และข่าวสาร ข้อมูลใหม่ ๆ จากแหล่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านบริหารธุรกิจมาสอนอย่างสม่ำเสมอ ส่วนข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง คือ สามารถใช้เทคนิคและวิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน อุทิศเวลาให้กับนิสิตนอกเหนือจากในชั้นเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และมีความคิดสร้างสรรค์ทางบริหารธุรกิจ ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียน ผู้สอนได้ควบคุมดูแลและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด และผู้สอนได้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมที่จะต้องนำไปใช้ในการบริหารธุรกิจ ให้แก่นิสิต

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ด้านสื่อการเรียนการสอน	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	สื่อการเรียนการสอนอยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งาน	3.43	0.76	ปานกลาง
2	ปริมาณอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน	3.21	0.88	ปานกลาง
3	สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัยและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาทางบริหารธุรกิจ	3.36	0.72	ปานกลาง
4	ห้องสมุดมีตำรา เอกสารเพื่อการศึกษาค้นคว้าทางด้านบริหารธุรกิจเพียงพอ	3.09	0.92	ปานกลาง
5	มีการใช้สื่อเพื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและไม่เบื่อการเรียน	3.18	0.84	ปานกลาง
6	มีเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอกับจำนวนนิสิต	2.80	1.01	ปานกลาง
7	สื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีประสบการณ์ทางบริหารธุรกิจมากขึ้น	3.21	0.78	ปานกลาง
8	นิสิตสามารถใช้บริการทางเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อค้นคว้าความรู้ต่าง ๆ ทางด้านบริหารธุรกิจจากอินเทอร์เน็ตได้	3.36	0.84	ปานกลาง
	รวม	3.20	0.63	ปานกลาง

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการประเมินผล โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ด้านการประเมินผล	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	มีการชี้แจงให้ผู้เรียนทราบเกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลอย่างชัดเจน	3.60	0.73	มาก
2	ข้อสอบวัดความรู้ความสามารถมีจำนวนข้อเหมาะสมกับเนื้อหา	3.61	0.70	มาก
3	ข้อสอบรายวิชาที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	3.54	0.72	มาก
4	มีการแจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนได้ทราบล่วงหน้า	3.64	0.76	มาก
5	การประเมินผลการเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา	3.52	0.70	มาก
6	เกณฑ์การประเมินผลรายวิชามีความยุติธรรม	3.52	0.80	มาก
7	ใช้วิธีประเมินผลหลายวิธีร่วมกันนอกเหนือจากวิธีการใช้แบบทดสอบ	3.58	0.76	มาก
8	มีการประเมินผลการปฏิบัติงานทั้งด้านความรู้ และวิธีการปฏิบัติงาน	3.59	0.71	มาก
9	ผู้สอนประเมินผู้เรียนจากการทำงานเดี่ยวและทำงานกลุ่ม	3.65	0.74	มาก
	รวม	3.58	0.55	มาก

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการประเมินผล โดยรวมและรายข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียน การสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์ตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต มาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยจำแนกตามตัวแปรอิสระ ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามเพศ โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบและทดสอบ ความแตกต่างโดยใช้ t – test ทดสอบ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม เพศ โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	เพศชาย (N = 61)		เพศหญิง (N = 181)		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านหลักสูตร	3.54	0.55	3.42	0.57	1.435	0.153
ด้านการเรียนการสอน	3.45	0.53	3.38	0.56	0.848	0.397
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.61	0.53	3.52	0.56	1.036	0.301
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.24	0.64	3.19	0.63	0.561	0.575
ด้านการประเมินผล	3.64	0.49	3.56	0.56	1.009	0.314
รวม	3.50	0.45	3.41	0.47	1.179	0.239

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์พบว่านิสิตชายและนิสิตหญิง มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต มีความเหมาะสมโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน จำแนกตามวิชาเอก โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบ และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t – test ทดสอบ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม วิชาเอก

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	การเงินและการธนาคาร (N = 125)		การจัดการการท่องเที่ยวและ การโรงแรม (N = 117)		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านหลักสูตร	3.38	0.60	3.52	0.52	-1.929	0.055
ด้านการเรียนการสอน	3.34	0.58	3.45	0.52	-1.573	0.117
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.40	0.59	3.70	0.46	-4.286**	0.000
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.12	0.61	3.29	0.65	-2.130*	0.034
ด้านการประเมินผล	3.48	0.57	3.69	0.51	-3.025**	0.003
รวม	3.34	0.49	3.53	0.42	-3.121**	0.002

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตที่มีวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนที่มีต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน จำแนกตามระดับชั้นปี โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบ และทดสอบความแตกต่างโดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way Analysis of Variance) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 10 - 14

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม ระดับชั้นปี โดยรวมและรายด้าน

การจัดการเรียนการสอน	ระดับชั้นปี							
	ระดับชั้นปีที่ 2 (N = 89)		ระดับชั้นปีที่ 3 (N = 72)		ระดับชั้นปีที่ 4 (N = 81)		รวม (N = 242)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ด้านหลักสูตร	3.48	0.542	3.54	0.657	3.32	0.509	3.45	0.573
ด้านการเรียนการสอน	3.40	0.523	3.50	0.613	3.30	0.534	3.40	0.558
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.53	0.487	3.59	0.627	3.52	0.556	3.54	0.553
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.30	0.564	3.28	0.758	3.02	0.567	3.20	0.639
ด้านการประเมินผล	3.66	0.532	3.53	0.660	3.53	0.456	3.58	0.552
รวม	3.48	0.410	3.49	0.583	3.34	0.415	3.43	0.472

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอาจารย์ผู้สอนและด้านการประเมินผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามระดับชั้นปี โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	1.962	0.981	3.030	0.050
	ภายในกลุ่ม	239	77.382	0.324		
	รวม	241	79.344			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.380	0.690	2.238	0.109
	ภายในกลุ่ม	239	73.699	0.308		
	รวม	241	75.079			
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.192	0.096	0.311	0.733
	ภายในกลุ่ม	239	73.733	0.309		
	รวม	241	73.925			
ด้านสื่อการเรียนการ สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	3.811	1.905	4.808**	0.009
	ภายในกลุ่ม	239	94.707	0.396		
	รวม	241	98.518			
ด้านการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	0.954	0.477	1.571	0.210
	ภายในกลุ่ม	239	72.590	0.304		
	รวม	241	73.545			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนต่อหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านสื่อการเรียนการสอน จึงได้ทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้ LSD (Least Significant Difference) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง

ตาราง 12 การทดสอบรายคู่ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี	\bar{X}	ระดับชั้นปีที่ 2	ระดับชั้นปีที่ 3	ระดับชั้นปีที่ 4
		3.30	3.28	3.02
ระดับชั้นปีที่ 2	3.30	-	0.01	0.27**
ระดับชั้นปีที่ 3	3.28		-	0.25**
ระดับชั้นปีที่ 4	3.02			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 พบว่า นิสิตระดับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน ว่าเหมาะสมมากกว่านิสิตระดับชั้นปีที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็น	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน							
	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 – 2.50		ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.51 – 3.00		ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.01 – 4.00		รวม	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ด้านหลักสูตร	3.55	0.73	3.48	0.54	3.41	0.57	3.45	0.57
ด้านการเรียนการสอน	3.46	0.75	3.40	0.55	3.39	0.53	3.40	0.55
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.49	0.66	3.59	0.53	3.52	0.55	3.54	0.55
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.23	0.65	3.25	0.62	3.16	0.64	3.20	0.63
ด้านการประเมินผล	3.65	0.53	3.56	0.51	3.58	0.58	3.58	0.55
รวม	3.48	0.58	3.46	0.45	3.41	0.47	3.43	0.47

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอาจารย์ผู้สอนและด้านการประเมินผลมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตาราง 14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นด้านต่าง ๆ	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	0.449	0.225	0.681	0.507
	ภายในกลุ่ม	239	78.89	0.330		
	รวม	241	79.34			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.071	0.036	0.113	0.893
	ภายในกลุ่ม	239	75.00	0.314		
	รวม	241	75.07			
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.288	0.144	0.468	0.627
	ภายในกลุ่ม	239	73.63	0.308		
	รวม	241	73.92			
ด้านสื่อการเรียน การสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.435	0.217	0.530	0.590
	ภายในกลุ่ม	239	98.08	0.410		
	รวม	241	98.51			
ด้านการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	0.116	0.058	0.189	0.828
	ภายในกลุ่ม	239	73.42	0.307		
	รวม	241	73.54			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการ
เรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง
สถิติ

ตอนที่ 4 วิเคราะห์เนื้อหาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต จากแบบสอบถามปลายเปิด ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 15 - 19

ตาราง 15 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านหลักสูตร

ลำดับ	ความคิดเห็นข้อเสนอแนะด้านหลักสูตร	ความถี่
1	เนื้อหารายวิชาควรมีความหลากหลาย	5
2	รายวิชาที่เรียนในหลักสูตรง่ายเกินไป และมีจำนวนรายวิชาให้เลือกเรียนน้อยกว่ามหาวิทยาลัยอื่น ๆ	4
3	รายวิชาเน้นวิชาเอกน้อยเกินไป	10
4	ควรมีรายวิชาในสาขาการจัดการการเงินและการธนาคารให้เลือกเรียนหลากหลายกว่านี้	2
5	ต้องการให้เน้นรายวิชาเกี่ยวกับบริหารธุรกิจ และเพิ่มรายวิชาภาษาอังกฤษทางธุรกิจ	9
6	ต้องการให้แยกภาควิชาบริหารธุรกิจ ออกเป็นคณะบริหารธุรกิจ	2

จากตาราง 15 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านหลักสูตร รวม 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ รายวิชาเน้นวิชาเอกน้อยเกินไป รองลงมาคือ ต้องการให้เน้นรายวิชาเกี่ยวกับบริหารธุรกิจ และเพิ่มรายวิชาภาษาอังกฤษทางธุรกิจ

ตาราง 16 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการเรียนการสอน

ลำดับ	ความคิดเห็นข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน	ความถี่
1	ต้องการให้เน้นการฝึกภาคปฏิบัติ และการออกศึกษาดูงานมากกว่าเดิม	12
2	จัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมแล้ว	4
3	จัดชั่วโมงการเรียนมากเกินไป ไม่ควรจัดเกินคาบละ 3 ชั่วโมง	2
4	ควรเปิดรายวิชาเกี่ยวกับการจัดการการเงินและการธนาคารให้เพิ่มขึ้น	2
5	เนื้อหารายวิชาซ้ำซาก เรียนเหมือนรุ่นพี่	4
6	เรียนรายวิชาเข้มข้นน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ	2

จากตาราง 16 พบว่านิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการเรียนการสอน รวม 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ ต้องการให้เน้นการฝึกภาคปฏิบัติและการออกศึกษาดูงานมากกว่าเดิม รองลงมาคือ จัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมแล้ว และเนื้อหารายวิชาซ้ำซาก เรียนเหมือนรุ่นพี่

ตาราง 17 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านอาจารย์ผู้สอน

ลำดับ	ความคิดเห็นข้อเสนอแนะด้านอาจารย์ผู้สอน	ความถี่
1	ควรมีจำนวนอาจารย์ในสาขาการเงินและการธนาคารเพิ่มขึ้น	11
2	อาจารย์บางท่านสอนน่าเบื่อซ้ำซาก สอนบรรยายอย่างเดียว	3
3	อาจารย์มีความกระตือรือร้นในการสอน และเอาใจใส่ต่อผู้เรียน	15
4	อาจารย์ในสาขาการจัดการการเงินและการธนาคาร มีความรู้ดี และมีประสบการณ์แปลกใหม่มาสอน	8
5	อาจารย์บางท่านสอนเร็วเกินไป ตามไม่ทัน ส่งผลให้ผู้เรียนไม่รู้เรื่อง	5
6	อาจารย์มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ อธิบายชัดเจนเข้าใจง่าย	8

จากตาราง 17 พบว่านิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านอาจารย์ผู้สอน รวม 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็น และข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ อาจารย์มีความกระตือรือร้นในการสอน และเอาใจใส่ต่อผู้เรียน รองลงมาคือ ควรมีจำนวนอาจารย์ในสาขาบริหารธุรกิจมากกว่านี้ โดยเฉพาะอาจารย์ในสาขาการจัดการการเงินและการธนาคาร

ตาราง 18 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน

ลำดับ	ความคิดเห็นข้อเสนอแนะด้านสื่อการเรียนการสอน	ความถี่
1	สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนน้อย และล้าสมัย	26
2	สื่อการเรียนการสอนชำรุด ไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งาน	13
3	สื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่ มีส่วนช่วยในการศึกษาค้นคว้าข้อมูล	2
4	สื่อมีจำนวนเพียงพอต่อจำนวนนิสิตแล้ว	19
5	สื่อมีความทันสมัย และพร้อมในการใช้งาน	3
6	สื่อการเรียนการสอนที่อาจารย์จะใช้ ควรมีความทันสมัยและพร้อมจะใช้งาน เช่น ไมโครโฟน	2
7	ห้องสมุดขาดตำราที่ทันสมัย	1

จากตาราง 18 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอน รวม 7 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนน้อยและล้าสมัย รองลงมาคือ สื่อมีจำนวนเพียงพอต่อจำนวนนิสิต และ สื่อการเรียนการสอนชำรุด ไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งาน

ตาราง 19 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการประเมินผล

ลำดับ	ความคิดเห็นข้อเสนอแนะด้านการประเมินผล	ความถี่
1	เกณฑ์การประเมินผลดี มีความชัดเจน และมีความยุติธรรม	29
2	บางรายวิชาขาดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน	2
3	บางรายวิชาออกข้อสอบนอกเหนือจากที่สอนและตำรา	3
4	ต้องการให้สอบเก็บคะแนนประจำบทเรียน	1
5	อาจารย์บางท่านประเมินผลการเรียนโดยดูจากปริมาณงานอย่างเดียวโดยไม่ได้ดูที่คุณภาพของงานประกอบ	1
6	ควรมีการออกข้อสอบที่หลากหลาย เช่น การออกข้อสอบปรนัย และอัตนัยรวมกัน	4
7	บางรายวิชาตัดเกรดไม่ยุติธรรม	4
8	ต้องการให้ทุกรายวิชาตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์	1
9	เกณฑ์การประเมินผลควรมีความยืดหยุ่นมากกว่านี้	1

จากตาราง 19 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการประเมินผล รวม 9 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ เกณฑ์การประเมินผลดี มีความชัดเจน และมีความยุติธรรม รองลงมา คือ ควรมีการออกข้อสอบที่หลากหลาย เช่น การออกข้อสอบปรนัยและอัตนัยรวมกัน และบางรายวิชาตัดเกรดไม่ยุติธรรม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล ซึ่งสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตาม เพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยจะทำให้ทราบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารของคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการปรับปรุงพัฒนาการบริหารงาน เพื่อเอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต และอาจารย์ผู้สอนใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

ขอบเขตการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 2 ถึง ระดับชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งสิ้น 242 คน (แหล่งที่มา : กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นิสิตที่มีวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นิสิตที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ระดับชั้นปีที่ 2 ถึง ระดับชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 242 ฉบับ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืน จำนวน 242 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยสอบถามความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามประเภทเลือกตอบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ ระดับความคิดเห็นมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 47 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร จำนวน 10 ข้อ ด้านการจัดการเรียนการสอน จำนวน 10 ข้อ ด้านอาจารย์ผู้สอน จำนวน 10 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอน จำนวน 8 ข้อ และด้านการประเมินผล จำนวน 9 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลได้วิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแล้ว ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.9469

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยให้นิสิตแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ขอนหนังสือรับรอง จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากคณบดี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้
2. ติดต่ออาจารย์ผู้สอน นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม เพื่อขอความร่วมมือ และอนุญาตให้นิสิตตอบแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 242 ฉบับ ไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และรับแบบสอบถามกลับคืน ครบทั้ง 242 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นนำข้อมูลของแบบสอบถามแต่ละชุดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการประมวลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Sciences/Sciences/Personal Computer Plus) โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยการหาค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 5 ด้าน โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ตามเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5 คะแนน	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	ให้	4 คะแนน	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3 คะแนน	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
เห็นด้วยน้อย	ให้	2 คะแนน	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ (t – test) ระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

4. รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิด ตอนที่ 3 โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการนำเสนอในรูปของความถี่ประกอบความเรียง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม นิสิตที่ตอบแบบสอบถามมีทั้งหมด 242 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิง คิดเป็นร้อยละ 74.80 อายุวิชาเอกการเงินและการธนาคาร คิดเป็นร้อยละ 51.70 อยู่ระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 36.80 มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.01 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 53.30

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความ

เหมาะสมอยู่ในระดับ ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าส่วนใหญ่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านอาจารย์ผู้สอนและด้านการประเมินผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ตามความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 5 ด้าน มีดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร พบว่านิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก คือ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติงานที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน เนื้อหาของหลักสูตรทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพธุรกิจปัจจุบัน และเนื้อหาหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรทางด้านการบริหารธุรกิจ และข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง คือ เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เนื้อหาของหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางธุรกิจ เนื้อหาของหลักสูตรช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ผู้เรียนที่จะไปปฏิบัติงานทางธุรกิจ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสร้างอาชีพ และพัฒนาอาชีพทางธุรกิจให้ก้าวหน้า เนื้อหาแต่ละรายวิชามีความต่อเนื่องและสอดคล้องสัมพันธ์กัน หลักสูตรบริหารธุรกิจ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดได้เหมาะสมตรงตามความสนใจของนิสิต และจัดเนื้อหาวิชาได้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน

2.2 ด้านการเรียนการสอน พบว่านิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก คือ ข้อ มีการชี้แจงแผนการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อเริ่มสอน และเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง คือ จัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียน ใช้หลักการเหตุผลเป็นการคิดวิเคราะห์ทางธุรกิจมากกว่าการจำ เน้นจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางบริหารธุรกิจต่อกัน ผู้สอนจัดหาหรือเชิญวิทยากรที่เกี่ยวข้องทางบริหารธุรกิจ ให้ความรู้ได้อย่างเหมาะสม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงทางธุรกิจ มีการจัดกิจกรรมศึกษาดูงานนอกสถานที่เกี่ยวกับหน่วยงานทางบริหารธุรกิจ เลือกใช้วิธีการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ยกตัวอย่างเปรียบเทียบและมีการศึกษาทางบริหารธุรกิจ ประกอบการเรียนการสอน และให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเชิงบริหารธุรกิจ

2.3 ด้านอาจารย์ผู้สอน พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านอาจารย์ผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และเมื่อ

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก คือข้อ มีการเตรียมการสอน เป็นอย่างดี มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอนเสมอ อาจารย์ผู้สอนใช้ภาษาพูดเหมาะสม ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่ายขณะที่ทำการสอน สนใจ เอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียน และผู้สอนหาความรู้และข่าวสาร ข้อมูลใหม่ ๆ จากแหล่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านบริหารธุรกิจมาสอน อย่างสม่ำเสมอ ส่วนข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง คือ สามารถใช้เทคนิค และวิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน อุทิศเวลาให้กับนิสิตนอกเหนือจากในชั้นเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และมีความคิดสร้างสรรค์ทางบริหารธุรกิจ ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียน ผู้สอนได้ควบคุมดูแลและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด และผู้สอนได้สอดแทรก คุณธรรม จริยธรรมที่จะต้องนำไปใช้ในการบริหารธุรกิจ ให้แก่นิสิต

2.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2.5 ด้านการประเมินผล พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ในด้านการประเมินผล โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ปรากฏผลดังนี้

3.1 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3.2 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีที่มีวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 การทดสอบสมมติฐานข้อ 3 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่าง

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ส่วนด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผลความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Least Significant Difference) พบว่า

3.3.1 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต พบว่า นิสิตระดับชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านสื่อการเรียนการสอนเหมาะสมมากกว่านิสิตระดับชั้นปีที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.4 การทดสอบสมมติฐานข้อ 4 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 5 ด้านโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.การวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 5 ด้าน จากข้อคำถามปลายเปิด ได้ผลดังนี้

4.1 ด้านหลักสูตร ข้อที่นิสิตระดับปริญญาตรีแสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือ รายวิชาเน้นวิชาเอกน้อยเกินไป รองลงมา คือ ต้องการให้นั้นรายวิชาเกี่ยวกับบริหารธุรกิจ และเพิ่มรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และเนื้อหาวิชาควรมีความหลากหลาย

4.2 ด้านการเรียนการสอน ข้อที่นิสิตระดับปริญญาตรีแสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือ ต้องการให้นั้นการฝึกภาคปฏิบัติ และการออกศึกษาดูงานมากกว่าเดิม รองลงมา คือ จัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมแล้ว และเนื้อหาวิชาซ้ำซาก เรียนเหมือนรุ่นพี่

4.3 ด้านอาจารย์ผู้สอน ข้อที่นิสิตระดับปริญญาตรีแสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือ อาจารย์มีความกระตือรือร้นในการสอน และเอาใจใส่ต่อผู้เรียน รองลงมา คือ ควรมีจำนวนอาจารย์ในสาขาบริหารธุรกิจมากกว่านี้ โดยเฉพาะอาจารย์ในสาขาการเงินและการธนาคาร

4.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน ข้อที่นิสิตระดับปริญญาตรีแสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือ สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนน้อย และล้าสมัย รองลงมา คือ สื่อมีจำนวนเพียงพอต่อจำนวนนิสิตแล้ว

4.5 ด้านการประเมินผล ข้อที่นิสิตระดับปริญญาตรีแสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือ เกณฑ์การประเมินผลดี มีความชัดเจนและมีความยุติธรรม รองลงมาคือ ควรมีการออกข้อสอบที่หลากหลาย เช่น การออกข้อสอบปรนัยและอัตนัยรวมกัน และบางรายวิชาตัดเกรดไม่ยุติธรรม

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เป็นเพราะหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มี ความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติงานที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน เนื้อหาหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรทางด้านการบริหารธุรกิจ และ เนื้อหาของหลักสูตรทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพธุรกิจปัจจุบัน สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ดังที่ อังกร บัวศรี. (2532 : 194) กล่าวว่า เนื้อหาวิชา หมายถึงข้อมูล ความรู้ หรือสิ่งอันเป็นสาระซึ่งได้ถูกเลือกสรรจากวิชาต่าง ๆ ซึ่งเมื่อนำมาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งฉลวย อีระเฝ้าพงษ์ (2532 : 44) กล่าวว่าผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ภาคทฤษฎีก่อนแล้วต้องฝึกปฏิบัติโดยสามารถฝึกในแหล่งประกอบการ

1.2 ด้านการเรียนการสอน นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต มีการชี้แจงแผนการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อเริ่มสอน และเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และเลือกใช้วิธีการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ดังที่ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2542 : 116 – 117) กล่าวว่า การสอนทักษะปฏิบัติ เป็นการเน้นการสอนที่ให้มีการฝึกฝนและปฏิบัติจริง อาจเป็นการปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ หรือ โรงประลอง โรงฝึกก็ได้ ดังนั้นการจัดและดำเนินการเรียนการสอน จะเป็นไปด้วยดีก็ด้วยความร่วมมือของบุคลากรในสถานศึกษา โดยเฉพาะครู อาจารย์ ซึ่งเป็นตัวจักรสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนมีคุณภาพ ดังที่วัลลภ กันทรัพย์. (2533 : 3) กล่าวว่า การสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่นั้น คือ การสอนให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้ เป็นการสอนวิธีการคิด วิธีการทำ วิธีการแก้ปัญหา การทำงาน อย่างฉลาดและอย่างรู้ขั้นตอน เรียกว่า รู้อย่างคล่องแคล่ว

1.3 ด้านอาจารย์ผู้สอน นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้เป็นเพราะอาจารย์ผู้สอนมีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอนเสมอ ใช้ภาษาพูดเหมาะสม ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่ายขณะที่ทำการสอน และมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี สนใจ เอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียน ดังที่ บันลือ พุกกะวัน (2534 : 63) กล่าวว่า ผู้เรียนจะมีความรู้สึกนิยมยกย่องบุคคลที่เขา

เลื่อมใส มักเกิดศรัทธา จากประสบการณ์ที่พบ ซึ่งภาพรวมที่พบภายนอกย่อมศรัทธาให้เกิดในตัวผู้เรียนได้ดี นอกจากนี้ ประภาศรี ออมสิน (2533 : 536 – 537) กล่าวว่า ครูผู้สอนวิชาชีพธุรกิจควรมีคุณสมบัติ ที่มีบุคลิกภาพส่วนตัวดี โดยทั่วไปนักเรียนจะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อมีความพอใจครูผู้สอน ฉะนั้นครูควรมีบุคลิกภาพของการเป็นครูเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน อุดลย์ วิริยเวชกุล (2541 : 53) ซึ่งการเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวไม่สามารถพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เป็นศึกษิตได้ แต่การเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตมีความสำคัญเหนือกว่าการเรียนจากตำรา เนื่องจากช่วยให้ นิสิตนักศึกษามีโอกาสสัมผัสกับความเป็นจริงมากกว่า ดังนั้น อาจารย์จึงควรเป็นผู้มีใจกว้าง เข้าใจพัฒนาการของ นิสิตนักศึกษา ไม่แบ่งแยกระหว่างวิชาการและกิจกรรม เปิดโอกาสให้ทำกิจกรรมที่หลากหลายตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัด ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในห้องเรียน งานวิจัยของ ทรงสมร คชเลิศ (2543 : 66) ได้วิจัยความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาเลขานุการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีและวิทยาลัยพณิชยการเซตุน ที่ว่านักเรียนมีความพึงพอใจด้านครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการแต่งกายของครูผู้สอน

1.4 ด้านสื่อการเรียนการสอน นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เป็นเพราะสื่อการเรียนการสอนอยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งาน มีความทันสมัยและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาทางบริหารธุรกิจ และนิสิตสามารถใช้บริการทางเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อค้นคว้าความรู้ต่าง ๆ ทางด้านบริหารธุรกิจจากอินเทอร์เน็ตได้ ดังที่ สุรีย์ นาคนิยม (2528 : 27) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตการศึกษา 2 เพื่อจำแนกสื่อการสอนพบว่า สื่อการสอนเก่าไม่ทันสมัยอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์และมีจำนวนไม่เพียงพอแก่นักศึกษา ภาณุ ฤทธิ (2519 : 241) ผู้สอนควรรู้จักเลือกอุปกรณ์ประกอบการสอนให้สอดคล้องกับบทเรียน อุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา ได้แก่ หนังสือ เอกสารประกอบการเรียนการสอน สื่อทัศนูปกรณ์ ของจริง ภาพ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ภาพยนตร์ โทรทัศน์วงจรปิด วีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การนำเสนอทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

1.5 ด้านการประเมินผล นิสิตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะอาจารย์ผู้สอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประเมินผู้เรียนจากการทำงานเดี่ยวและทำงานกลุ่ม มีการแจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนได้ทราบล่วงหน้า และข้อสอบวัดความรู้ ความสามารถมีจำนวนข้อเหมาะสมกับเนื้อหา เพื่อสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรวีย์ เพียรเพชรเลิศ. (2544 : 67) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการ

เรียนการสอน หลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษามีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก การประเมินถือเป็นหน้าที่สำคัญของผู้สอน เพื่อที่จะทราบผลการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้รับผลตรงตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงไร วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542 : 1) ได้เรียบเรียงความหมายของคำว่า การวัดและประเมินผลการเรียนไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับครู อาจารย์ ในการจัดการเรียนการสอน เพราะนอกจากจะเป็นกระบวนการประเมินความรู้ ความสามารถของผู้เรียนแล้วยังเป็นกระบวนการในการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานของตนว่าบรรลุตามเป้าหมายหรือไม่เพียงใด ดังนั้น ครู อาจารย์ ผู้สอนในทุกๆระดับชั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจและสามารถดำเนินการในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจำแนกตาม เพศ วิชาเอก ระดับชั้นปี และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏผลดังนี้

2.1 นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะ ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงที่เข้ามาเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความสนใจและต้องการที่จะได้รับความรู้และทักษะทางวิชาชีพธุรกิจ เพื่อนำความรู้ที่ได้รับไปใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป ย่อมทำให้นิสิตเกิดความคิดในแนวทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทิมา บุญพวง. (2547 : 60) ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชี โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริพร หอมดี. (2545 : 71-72) ได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาชีพที่มีความเหมาะสมโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ระวีวรรณ อยู่ลำราญ. (2545 : 68) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียน

พหุวิชาการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 นิสิตที่มีวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานทางสถิติที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านหลักสูตร และด้านการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิต ที่มีวิชาเอกต่างกัน สภาพการจัดการเรียนการสอนของแต่ละวิชาเอกไม่เหมือนกัน ทั้งในเรื่องของจำนวนนิสิต แผนการเรียนในหมวดวิชาชีพเลือก อาจารย์ผู้สอน อาคารเรียน ห้องเรียน และห้องปฏิบัติการของแต่ละวิชาเอกมีสภาพความพร้อมและเหมาะสมไม่เหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวัฒน์ นาคหุทัย (2540 : 99) ที่ศึกษาสภาพแวดล้อมทางการศึกษาในวิทยาลัยพหุวิชาการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาศาชาวิชาการบัญชี และการตลาด มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมทางการศึกษาในวิทยาลัยพหุวิชาการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านการเรียนการสอน ด้านสังคม กลุ่มเพื่อน ด้านกิจกรรมนักศึกษา และด้านการบริการนักศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01

2.3 นิสิตที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ส่วนด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านการประเมินผล แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะ บางครั้งการจัดการเรียนการสอนต้องอาศัยความคล่องตัว จะทำให้นิสิตที่มีอายุมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อยเกิดการแตกต่าง ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ หรือนิสิตที่มีอายุมากจะมีประสบการณ์ ความรู้มากกว่า หรือมีทักษะมากกว่า นิสิตที่มีอายุน้อยกว่า ทำให้นิสิตคิดว่าอายุทำให้เป็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับ อารีย์ พันธุ์ณี (ม.ป.ป : 40) ที่กล่าวว่า ความแตกต่างคนเราในด้านอายุ จะทำให้เกิดความแตกต่างในประสบการณ์ ความรับผิดชอบ ความสนใจ ความรอบรู้ ความสามารถในการแก้ปัญหา ความคิด และวุฒิภาวะด้านต่าง ๆ

2.4 นิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่

สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตกลุ่มตัวอย่าง มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่างกันมาก ฉะนั้นความคิดเห็นจึงไม่แตกต่างกันมาก นอกจากนี้องค์ประกอบของการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วยด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล เน้นองค์ประกอบจากการจัดส่วนเดียวกันจึงทำให้ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน งานวิจัยของจวีวรรณ เหมนาค.(2528 : 69) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวงระดับปริญญาตรีที่มีต่อพฤติกรรมการสอนวิชาชีพครูของอาจารย์ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนวิชาชีพครูไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทรงสมร คชเลิศ. (2543 : 69) ได้ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการเลขานุการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี และวิทยาลัยพณิชยการเขตพูน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการเลขานุการ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากผลการวิจัยความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร ควรจัดหลักสูตรบริหารธุรกิจ ให้เหมาะสมตรงตามความสนใจของนิสิต และควรจัดเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน จัดหลักสูตรที่ช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ผู้เรียนที่จะไปปฏิบัติงานทางธุรกิจ และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางธุรกิจ

2. ด้านการเรียนการสอน ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงทางธุรกิจ และให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเชิงบริหารธุรกิจ และเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางบริหารธุรกิจต่อกัน โดยให้ผู้เรียนใช้หลักการเหตุผลเป็นการคิดวิเคราะห์ทางธุรกิจมากกว่าการจำ

3. ด้านอาจารย์ผู้สอน ควรจะเอาใจใส่ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียน ผู้สอนควรควบคุมดูแลและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด อุทิศเวลาให้กับนิสิตนอกเหนือจากในชั้นเรียน และผู้สอนควรจะสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมที่จะต้องนำไปใช้ในการบริหารธุรกิจแก่นิสิต และสามารถใช้เทคนิคและวิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน ควรจัดสรรเครื่องคอมพิวเตอร์ให้เพียงพอกับจำนวนนิสิต ห้องสมุดควรมีตำรา เอกสารเพื่อการศึกษาค้นคว้าทางด้านบริหารธุรกิจจำนวนเพียงพอ และมีการใช้สื่อเพื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและไม่เบื่อการเรียน และควรมีสื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีประสบการณ์ทางบริหารธุรกิจมากขึ้น

5. ด้านการประเมินผล ควรมีการประเมินผลการเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา และเกณฑ์การประเมินผลรายวิชาที่มีความยุติธรรม ข้อสอบรายวิชาที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน และควรใช้วิธีการประเมินผลหลายวิธีร่วมกัน เช่นทำรายงานกลุ่ม รายงานเดี่ยว นอกเหนือจากวิธีการใช้แบบทดสอบ

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำผลการศึกษามาปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และทันสมัยทันต่อสภาวะการณ์ในปัจจุบันอย่างต่อเนื่องยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หรือปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ในสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาเอกการบัญชี วิชาเอกการตลาด วิชาเอกการเงินและการธนาคาร และวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกรัตน์ นาคนฤทัย. (2540). สภาพแวดล้อมทางการศึกษาในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นของนักศึกษา. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิมา บุญพวง. (2547). ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ฉลวย วีระเผ่าพงษ์. (2532). ปรัชญาการอาชีวศึกษาและอุตสาหกรรมศึกษา. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- เชาว์ โรจน์แสง. (2525). "ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ หน่วยที่ 1," เอกสารการสอนชุดความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารหน่วยที่ 1-7 สาขาวิชาวิทยาการจัดการ, พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ชนิดา จันทรีธัญญ์. (2545). ความพึงพอใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการบัญชี ของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทรงสมร คชเลิศ. (2543). ความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการเลขานุการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีและวิทยาลัยพณิชยการเขตพน. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนีย์ ตรีธาร. (2544). ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนดี โสภณศิริ. (2528, กุมภาพันธ์). "การบริหารธุรกิจภายใต้ความผันผวนทางเศรษฐกิจและการเงิน," ผู้จัดการ. 95-97
- ธีรพร อุวรรณโณ. (2529). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นาราวดี ศิริโรจน์. (2543). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของวิทยาลัยนาฏศิลป์*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล ศตวดี. (2543). *การพัฒนาหลักสูตร*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญมี เลากุลสานต์. (2531). *ความคิดเห็นอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัยภาคใต้*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลา. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเจ็ด ภิญโญนนตพงษ์. (2549). *เอกสารประกอบการเรียนวิชาสัมมนาวิจัยทางธุรกิจศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประมุข กอปรสิริพัฒน์. (2525). *การศึกษาความคิดเห็นด้านปรัชญาการศึกษาสมัยใหม่ ครุมัธยมศึกษา สังกัดโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดนครราชสีมา*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. มหาสารคาม.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2542). *การจัดการและการบริหารอาชีวศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ.
- เพชรรัตน์ ขวัญสังข์. (2546). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาชีพพิมพ์ดีดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการเซตุน. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2539). "แนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา," ใน *เพื่อความเข้าใจในสาระและกระบวนการของการอุดมศึกษา*. หน้า 24-37. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนม หวัดสว่าง. (2542). *ความคิดเห็นของอาจารย์ต่อหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ภิญโญ สาร. (2519) *หลักบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช. มหาวิทยาลัยศรีปทุม. (2544). *รายงานการวิจัยเรื่องการติดตามผู้สำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2544*. กรุงเทพฯ : สำนักวิจัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ระวีวรรณ อยู่สำราญ. (2545). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530). *อุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2543). *ความเป็นครูและจรรยาบรรณวิชาชีพอาจารย์ระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2544ก). *การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- (2544ข). *การพัฒนานิสิตนักศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทยาลัยพัฒนศึกษการเซตุน. (2543). *การประเมินผล องค์ประกอบที่มีต่อการเรียนของนักเรียน – นักศึกษา วิทยาลัยพัฒนศึกษการเซตุน*. ม.ป.พ. อัดสำเนา
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). *การจัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์รุ่งวัฒนา.
- ศิริกาญจน์ จันทร์เรือง. (2543). *การเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยแม่โจ้"
- สมยศ นาวิกานและมุสดี รุมาคม.(2522). *การบริหารธุรกิจ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ดวงกมล.
- สุพีร์ ลิ้มไทย. (2524). *หลักการบริหารธุรกิจ*. กรุงเทพฯ ฯ : ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรีย์ นาคนิยม. (2528) *ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน ในเขตการศึกษา 2*.
- สงัด อุทรานันท์. (2532). *พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- สัญญาลีนา โทษานุกรักษ์. (2541). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาธุรกิจ ระดับปริญญาตรี เขตกรุงเทพมหานคร*. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุพัตรา คุณากาญจน์. (2542). *การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาโสตทัศนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยวิธีเบนซ์มาร์กิงกับแผนกวิชาวิทยาศาสตร์การสอน สถาบันการศึกษาแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนานยาง. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา)กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- สุพร ตั้งสมวรวงษ์. (2542 , 26 มิถุนายน). "การพัฒนาบัณฑิตในยุคโลกาภิวัตน์," เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง *การอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21*. หน้า 75-81. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ. (2544). *ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2548). *รวมบทความ แนวคิดทางอาชีวศึกษาและการศึกษาผู้ใหญ่*. ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุทัย นีรญาโต. *เทคนิคการบริหาร*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2525.
- ยนิษฐ์ ถันทราย. (2535). *ความคิดเห็นในการพัฒนาตนเองของครูประจำการโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ พันธุ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ไยใหม่.
- อารีย์ ขุนชิต. (2545). *ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแผนการเรียนพณิชยกรรมของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพุทธจักรวิทยา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อดุลย์ วิริยเวชกุล. (2541). *ดัชนีบ่งชี้คุณภาพบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เอกศักดิ์ บุตรลับ. (2537). *ครูและการสอน*. เพชรบุรี : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- Ashworth, A. and Harvey R.G. (1994). *Assessing Quality in Further and Higher Education Higher Education Policy Series 24*. London : Jessica Kingsley Publishers.
- Best, John W.(1977). *Research in Education*. 3rd ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Dyess, Jerry Sue. (1982, May). "Follow – up of San Jacinto College 1977-1981 BusinessAdministration Graduate with Application for Curriculum Revisions," *Dissertation Abstracts Internation*. 42 : 4702 – A.
- Ibrahim. (1989, October). "Abu Baker. An Assessment of Graduate Feedback for Evaluating the Diploma in Banking Studies at Mara Institute of Technology," in *Malaysia Disertation Abstracts*. 50 (4) : 863.
- Kolesnik, Walter B. (1970). *Education Psychology*. 2nd ed. New York : Mcgraw-Hill.
- Taba, Hilda *Curriculum development" Theory and Practice"* New York : Hartcourt, Brace & world, 1962.
- Triandis, Harry C. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York : John Wiley and Son, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ที่ ศษ 0519.12/ 0๒๗๗

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

1๘ มกราคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพิร์ ลิ่มไทย

เนื่องด้วย นางสาวปริญญา สาททอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเรื่องความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวปริญญา สาททอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพิร์ ลิ่มไทย จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-952-9795 มือถือ 081-648-1740

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5644, 5731

ที่ ศธ 0519.12/ 0๖๑๖ วันที่ 1๗ มกราคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวปริญญา สาททอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี อาจารย์ภัทกร สกลรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สิทธิฐานกร ชูทรัพย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเรื่องความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวปริญญา สาททอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๕๕๐

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/๙ มกราคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน หัวหน้าภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องด้วย นางสาวปริญญา สาททอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์สมรัตน์ เลิศมหาฤทธิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเรื่องความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวปริญญา สาททอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-952-9795 มือถือ 081-648-1740

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพิร์ ลิ้มไทย อาจารย์พิเศษ ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์สมรัตน์ เลิศมหาฤทธิ์ อาจารย์ประจำ
ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/ 1679

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๕ มกราคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีปทุม

เนื่องด้วย นางสาวปริญญา สาททอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร , การจัดการท่องเที่ยวและการโรงแรม ชั้นปีที่ 2, 3, 4 จำนวน 30 คน ตอบแบบสอบถาม เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวปริญญา สาททอง ได้เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 081 - 2791231

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5644.5731

ที่ ศธ 0519.12/1710 วันที่ 19 มกราคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวปริญญา สาททอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี อาจารย์ภัคกร สกลรักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลการวิจัย โดยจะขอให้ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชา การเงินและการธนาคาร , การจัดการท่องเที่ยวและโรงแรม ชั้นปีที่ 2-4 ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 เป็นนิสิตจำนวน 30 คน ครั้งที่ 2 เป็นนิสิตจำนวน 212 คน ขอเก็บข้อมูลในระหว่างเดือนมกราคม 2550

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวปริญญา สาททอง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตร
บริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนิสิต

1. เพศ

1.1 () ชาย

1.2 () หญิง

2. วิชาเอก

2.1 () การเงินและการธนาคาร

2.2 () การจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม

3. ระดับชั้นปี

3.1 () ระดับชั้นปีที่ 2

3.2 () ระดับชั้นปีที่ 3

3.3 () ระดับชั้นปีที่ 4

4. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 () 2.00 – 2.50

4.2 () 2.51 – 3.00

4.3 () 3.01 – 4.00

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

5 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียน
การสอนและด้านการประเมินผล

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถามแล้วพิจารณาว่านิสิตมีความคิดเห็นที่มีต่อการ
จัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด
โดยให้นิสิตทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนิสิตเท่านั้น

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ด้านหลักสูตร					
1. มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติงานที่ตรงกับสาขาวิชา ที่เรียน					
2. เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการ ของตลาดแรงงาน					
3. เนื้อหาของหลักสูตรทันสมัยและเหมาะสมกับ สภาพธุรกิจปัจจุบัน					
4. เนื้อหาของหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ทางธุรกิจ					
5. เนื้อหาหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของ หลักสูตรทางด้านการบริหารธุรกิจ					
6. เนื้อหาของหลักสูตรช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดี ให้แก่ผู้เรียนที่จะไปปฏิบัติงานทางธุรกิจ					
7. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสร้างอาชีพ และพัฒนาอาชีพ ทางธุรกิจให้ก้าวหน้า					
8. เนื้อหาแต่ละรายวิชามีความต่อเนื่องและสอดคล้อง สัมพันธ์กัน					
9. หลักสูตรบริหารธุรกิจ ของมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ จัดได้เหมาะสมตรงตามความสนใจ ของนิสิต					
10. จัดเนื้อหาวิชาได้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง ของเทคโนโลยีในปัจจุบัน					

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ด้านการเรียนการสอน					
11. มีการชี้แจงแผนการเรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียนเมื่อเริ่มสอน					
12. เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน					
13. จัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียน ใช้หลักการเหตุผลเป็นการคิดวิเคราะห์ทางธุรกิจมากกว่าการจำ					
14. เน้นจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางบริหารธุรกิจต่อกัน					
15. ผู้สอนจัดหาหรือเชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญทางบริหารธุรกิจ ให้ความรู้ได้อย่างเหมาะสม					
16. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงทางธุรกิจ					
17. มีการจัดกิจกรรมศึกษาดูงานนอกสถานที่เกี่ยวกับหน่วยงานทางบริหารธุรกิจ					
18. เลือกใช้วิธีการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
19. ยกตัวอย่างเปรียบเทียบและมีกรณีศึกษาทางบริหารธุรกิจ ประกอบการเรียนการสอน					
20. ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเชิงบริหารธุรกิจ					
ด้านอาจารย์ผู้สอน					
21. สามารถใช้เทคนิคและวิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน					
22. อุทิศเวลาให้กับนิสิตนอกเหนือจากในชั้นเรียน					
23. มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี					
24. มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอนเสมอ					

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
25. อาจารย์ผู้สอนใช้ภาษาพูดเหมาะสม ถูกต้องชัดเจน และเข้าใจง่ายขณะที่ทำการสอน					
26. สนใจ เอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียน					
27. กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และมีความคิดสร้างสรรค์ทางบริหารธุรกิจ					
28. ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียน ผู้สอนได้ควบคุมดูแลและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด					
29. ผู้สอนได้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมที่จะต้องนำไปใช้ในการบริหารธุรกิจ ให้แก่นิสิต					
30. ผู้สอนหาความรู้และข่าวสาร ข้อมูลใหม่ ๆ จากแหล่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านบริหารธุรกิจมาสอนอย่างสม่ำเสมอ					
ด้านสื่อการเรียนการสอน					
31. สื่อการเรียนการสอนอยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งาน					
32. ปริมาณอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน					
33. สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัยและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาทางบริหารธุรกิจ					
34. ห้องสมุดมีตำรา เอกสารเพื่อการศึกษา ค้นคว้าทางด้านบริหารธุรกิจเพียงพอ					
35. มีการใช้สื่อเพื่อช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและไม่เบื่อการเรียน					
36. มีเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอกับจำนวนนิสิต					
37. สื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีประสบการณ์ทางบริหารธุรกิจมากขึ้น					

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
38. นิสิตสามารถใช้บริการทางเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อค้นคว้าความรู้ต่าง ๆ ทางด้านบริหารธุรกิจจากอินเทอร์เน็ตได้					
ด้านการประเมินผล					
39. มีการชี้แจงให้ผู้เรียนทราบเกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลอย่างชัดเจน					
40. ข้อสอบวัดความรู้ความสามารถมีจำนวนข้อเหมาะสมกับเนื้อหา					
41. ข้อสอบรายวิชาที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					
42. มีการแจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนได้ทราบล่วงหน้า					
43. การประเมินผลการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา					
44. เกณฑ์การประเมินผลรายวิชามีความยุติธรรม					
45. ใช้วิธีประเมินผลหลายวิธีร่วมกันนอกเหนือจากวิธีการใช้แบบทดสอบ					
46. มีการประเมินผลการทำงานทั้งด้านความรู้ และวิธีการปฏิบัติงาน					
47. ผู้สอนประเมินผู้เรียนจากการทำงานเดี่ยวและทำงานกลุ่ม					

ตอนที่ 3 ข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนิสิตระดับปริญญาตรี
ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. ด้านหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

3. ด้านอาจารย์ผู้สอน

.....

.....

.....

.....

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

5. ด้านการประเมินผล

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – สกุล	นางสาวปริญญา สาททอง
วัน เดือน ปี เกิด	18 ธันวาคม 2516
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	88 หมู่ 15 ซอยอุดมสุข ถนนสุขุมวิท 103 เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
สถานที่ทำงาน	คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2535	บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2547	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกธุรกิจศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ